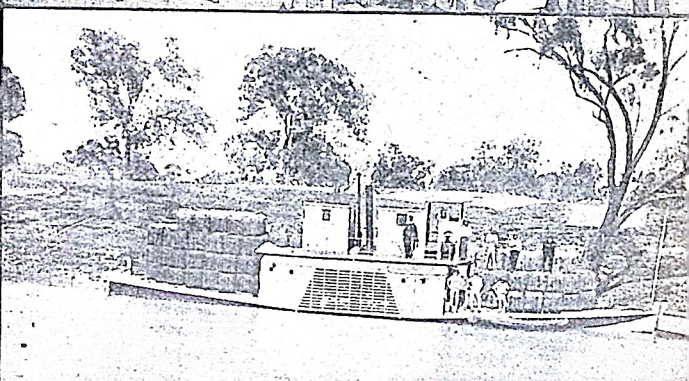
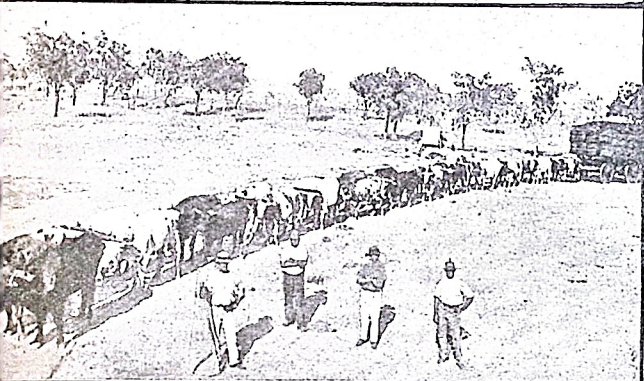
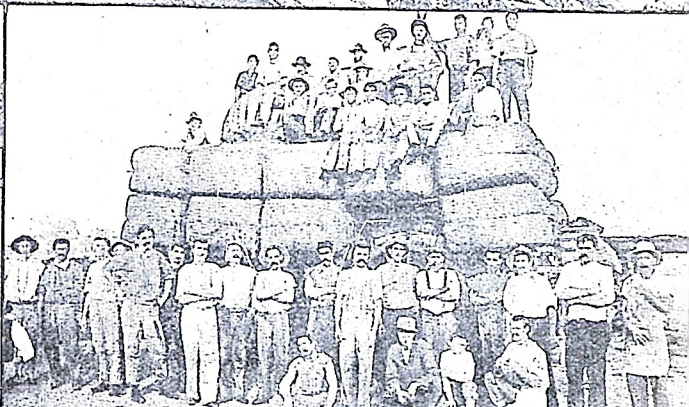
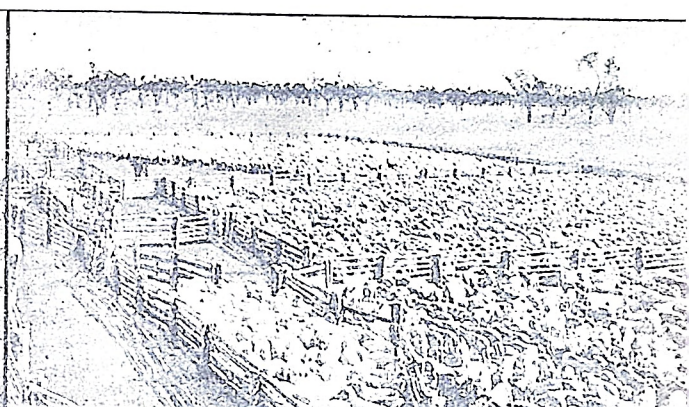
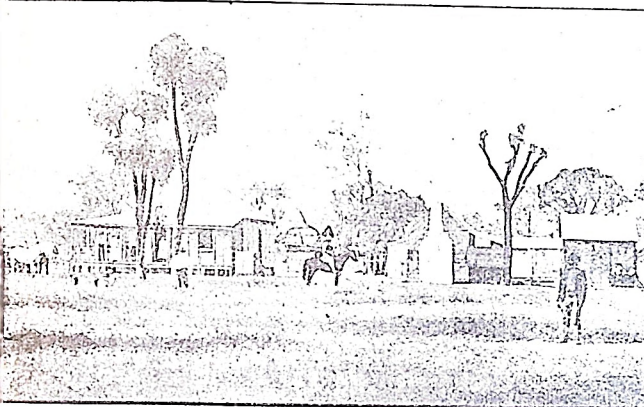

SPEJDERNES MAGASIN

Marts 1928

Ø. t. v.: Australsk Faarefarm med Græstræer og Gummitræer.
Midt paa: Paa Vandring i Uldhavet — Ulden tørres.
N. t. v.: De mægtige Oksespand paa Vej gennem Landet.

Ø. t. h.: Faarefolde med de Tusinder af Faar, der skal klippes.
Midt paa: Uldballerne klar til Transport.
N. t. h.: Ulden transporteres paa særlige Floddampere.

LÆS om »Uldens Eventyr« Side 1.

Spejder Munderings Magasinet

Aktieselskab.

Officielt Depot for Det Danske Spejderkorps.

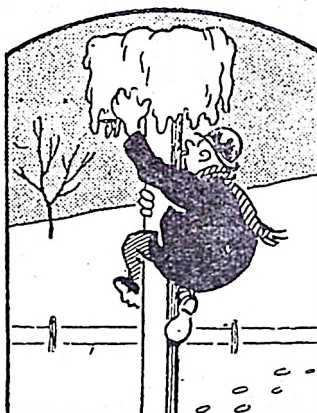
Landemærket 3. = Telefon 10909 = København K.

Den fornuftige Spejder køber sin
Udrustning til Korpslejren i
Landemærket 3.

GRUFULD SKUFFELSE

Hvordan finder jeg dog derhen?
Men hvad — jo, der er jo en Vejviser.

Sneen maa jeg have væk — — —

— og jeg som ikke engang har
Penge nok til mit Hotel.

FRA REDAKTIONEN

For at lette Ekspeditionen (Korpskon-
toret) Arbejdet, henstilles det til D'Her-
rer Tropsførere o. a. at benytte de til-
sendte Rekvisitionssedler, og samtidigt
gør vi opmærksom paa, at indsendes in-
gen ny Rekvisitionsseddel, ekspederes

der efter den forrige. Husk at indsende
Rekvisitionssedlen i rette Tid (se 3. Om-
slagsside).

Redaktionen maa have større Artik-
ler o. lign. inden den 1' i hver Maaned

af Hensyn til Planlæggelsen af Indhol-
det, mindre Artikler, „Fra Divisioner og
Troppe“ etc., inden den 10. i hver Maan-
ned. Manuskripter m. m. tilbagesendes
kun, naar dette udtrykkelig ønskes, og
Svarporto vedlægges.

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

AF „ULDENS EVENTYR“

Ved M. J. FJELDBO

Straalende lys
oprinder Da-
gen over Queens-
lands (Nordøst-
Australia) uhyre
Vidder, hvor græs-
dækkede Sletter
Ensformighed hist
og her afbrydes af
Gummitræer med
graa-hvide, 150 m
høje Stammer,
Græstræer med en
Dusk græslignende
Blade i Toppen el-
ler de mærkelige
Flasketræer med
flaskeformede
Stammer. Den ri-
dende Hyrde for
Faareflokkene paa
mange Tusinde
Dyr er fra den tid-
lige Morgen paa
Inspektionsfart

gennem Græs- og Skovlandet. Det gælder om at tilse de
Hundreder af Kilometer lange Indhegninger, at ikke Faarene
skal bryde ud, skræmt ved Overfald i Nattens Løb af den
australske Ulv, Dingo.

Det er et Eventyr, den vældige Udvikling, Faareavlen har
taget i det sidste Aarhundrede, dernede paa det fjerne, syd-
lige Kontinent. Faarefarm efter Faarefarm oprettes. „The
Squatters“ har uhyre Arealer i Forpagtning af Regeringen
og ejer Faar i Hundredtusindvis. De forholdsvis faa beredne
Hyrder har let ved at føre Tilsyn i det daglige med de græs-
sende Hæder af uldklædte Drøvtyggere. — Værst er det egent-
lig med Vand til Dyrene, og alle Vegne møder man nu arte-
siske Brøndboringsanlæg, som sammen med Indhegningerne
udgør de væsentligste Driftsudgifter.

„Squatter Runs“

er det samme som „Ranchs“ i Amerika. Energiske fremad-

stræbende Mænds
og Kvinders ukue-
lige Villier gør her
Pionerarbejde for
Civilisationens
Fremmarch.

Haardt Arbejde
og Modgang i de
nu og da indtræ-
dende Tørkeperio-
der maa der til, før
de slaar igennem
og lever som „Prin-
ser“ Resten af Li-
vet. — Den største
„Run“ i Queens-
land hedder „Wa-
venda“ og er paa
3,200,000 Acres (1
A. = $\frac{1}{4}$ Td. L.).
Mægtige artesiske
Boringer paa 800-
7000 Fod har gjort
tidligere vandløse
Strækninger brug-

bare til Græsgange for Kvæg og Faar. I Q. findes der over
4000 saadanne Vandingsanlæg, hvor uhyre Vandmasser væl-
der frem. En Boring giver 450,000 Gallons daglig (1 G. = 5 l.).

The Sheep Shearers,

Faareklipperne, har det største Arbejde paa disse „Statio-
ner“. Folde med Faar i tusindvis (se Forsiden) er et Dags-
arbejde for den store Flok af Klippere: 25—35 Faar pr. Dag
er den normale Præstation. — Ofte bruges nu særlige Ma-
skiner til Faareklippingen. Efter at Ulden er vasket, bredes
den til Tørring paa store indhegnede Pladser, der synes som
hvide Snemarker i den flimrende Sydens Sol. Den maa ven-
des og rystes adskillige Gange, før den er klar til at blive
presset sammen i vældige „Uldballe“ parat til Transport fra
spredt liggende Faarefarme med Hundreder af Kilometers
Vejlængder, ad hvilke Okserne, forspændt de tunge, knir-

(fortsættes Side 14)

Korpslejren.

Denne Gang kan jeg bringe jer nogle Fotografier fra Lejrpladsen, saa at I selv kan se, hvilken herlig Plads det er. Jens Hvass, Tage Carstensen, Schæbel og jeg var dernede fornylig for sammen med Chefen for Kongeaa-Divisionen, Madvig, at lægge Planer for Lejren. Det bliver en vidunderlig Lejr, i de mest spejdermæssige Omgivelser, man kan tænke sig.

Troppene Landet over er i fuld Gang med Træningen, og trænes der lige saa dygtigt i alle Troppene, som i de Troppene, jeg har haft Lejlighed til at iagttage, bliver det den bedste Turnering, som nogensinde har været afholdt af Korpset, og den Trop, der hjemfører *Korpssets* Stander, og den Division, der erhverver Retten til at føre *Korpssets* Fane, vil kunne gøre det med en stolt Bevidsthed om at have vist sig som den dygtigste blandt dygtige.

I den svenske Jubilæumslejr viste det danske Hold, hvor dygtige danske Spejdere er i Lejrspor, og Korpslejren, hvor alle Troppene deltager, skal nok vise, at det ikke blot var de Troppene, der havde Lejlighed til at tage til Sverige i Fjor, som er dygtige.

Men der var en Ting, jeg lagde Mærke til hos det danske Hold i Jubileumslejr: der var mange II Kl. Spejdere med en Del Duelighedstegn, men der var meget faa I Kl. Spejdere.

Jeg hører ofte mine gamle Spejderkammerater sige, at der var meget dygtigere Spejdere til, da vi var Drengene. Naa, de kender maaske ikke saa meget til, hvor dygtige I er, men noget rigtigt er der i det alligevel, for der var mange flere I Kl. Spejdere den Gang i de enkelte Troppene, end der er nu.

En Dag i Korpslejren vil vi samle alle I Kl. Spejdere og se, hvormange Spejdere Korpset har, om hvem man kan sige: „De kan klare sig under alle Forhold“.

Haderslev Trop.

Det var øsende Regn og stormfuldt Vejr, da Korpsledelsen ankom til Haderslev paa sin Vej til Lejrpladsen. Naa, som gamle Spejdere tager vi jo al Slags Vejr med godt Humør, men Sol-skin sætter jo trods alt Humøret et Par Grader til Vejrs. Med godt Humør, minus et Par Grader, steg vi tidlig om Morgenen ud af Toget og gik ind i den tilsyneladende tomme Jernbanestation. Dog næppe var vi kommet indenfor Dø-

ren, førend et morgendeligt Raab fra Haderslev Spejdere, der dannede Espalier langs Korridorens Vægge, fortalte os, at vi ikke var ene om at være tidligt paa Færde i et forrygende Vejr.

Divisionschefen, Madvig, er selv Fører for Troppen, og gav den Morgen Rollen som Tordenskjold, for da vi kom ud af Stationen, stod Haderslev Trop opmarcheret udenfor og gjorde Honnør, og jeg delvis ventede at træffe dem opstillet paa hvert Gadehjørne, vi skulde

passere, for at give os Indtryk af, at Byen var besat af Spejdere. Men de havde noget andet for, viste det sig senere.

Se, Hensigten med Troppens Parade i den aarlige Morgen var den, at den vilde vise Korpsledelsen, at der er en vaagen Trop i Haderslev, som er villig til at hjælpe med i Arbejdet for Korpslejren og gøre en good-turn mod de øvrige Spejdere i Landet, og det satte vort Humør de Par Grader op, som Solen ellers gør.

Der er en vidunderlig kort Vej fra Ord til Handling hos de Haderslev Spejdere, lader det til, for Troppen har allerede erhvervet sig et Tropshus i Nærheden af Lejrpladsen for lettere at kunne være til Raadighed for Lejren. I kan se paa Fotografiet, at det er en vidunderlig Hytte, men hvad I ikke kan se, er, at det indvendigt er fuldt spejdermæssigt udstyret, og for at ingen skal være nødt til at tage til Tropslokalet i Haderslev for at danne sig et Indtryk af, at Haderslev Trop er en glørværdig, gammel Trop, pryder en Samling af Tropstrofær og Fotografier Stuens Vægge. Medens vi nærmere undersøgte Terrænet, var Spejdere trods

Her ser I de Folk, som ordner det Hele. Fra venstre til højre: Landsretssagfører Madvig (Chef for Kongeaa-Divisionen), Tage Carstensen, Ole Holm, Jens Hvass, Schæbel. — Næstene paa de tre gamle Haderslevspejdere yderst til venstre kender Red. desværre ikke, men H u n d e n tilhører Landsretssagfører Madvig, og hedder — naturligvis „Scout“.

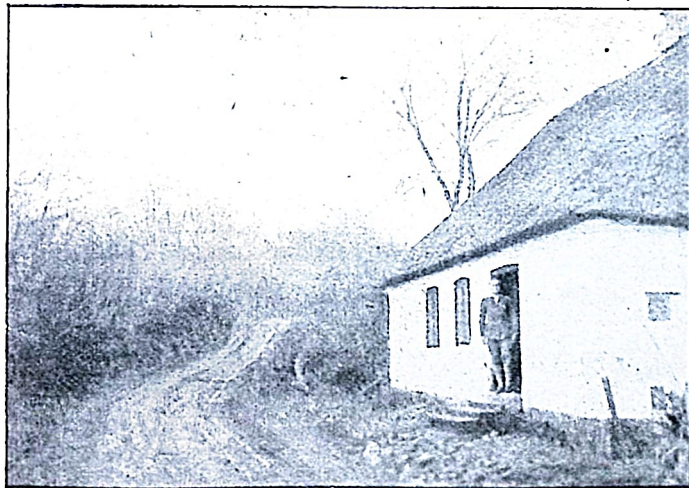
Vejret og Vejenes opblødte Tilstand taget ud til Hytten for at være Værter ved Frokosten; og for at give os et Indtryk af, at Troppens Virksomhed spænder vidt, gav den en Aftenunderholdning med Sange og en Opera. En Del af jer kender nok Operaen, men den stammer fra Haderslev og hedder „Fra det mørkeste Jylland“, Menneskeøderopera i to Mundfulde, hvori blandt andet optræder de tre uciviliserede Menneskeødere Mædsk, Madsk og Sørensens.

Viser Haderslev Spejderne sig at være lige saa dygtige paa Lejrromraudet, som de har vist sig at være paa andre Omraader, er de fuldt ud i Stand til at opfylde de Krav, der maa stilles til den Trop, i hvis Nærhed en Korpsejrligger.

En dygtig Patruljefører.

4. Absalon Trop har i hvert Tilfælde een dygtig Patruljefører, og hans Navn er Sigfred Krogh Jensen. I Sommer faldt en Dreng i Vandet ved Vedbæk; en Grosserer, der var paa Vej til sit Badehus, sprang ud efter Drengen. Sigfred fik Øje paa, hvad der skete, og han løb straks til Stranden og fik hjulpet den næsten udmattede Grosserer og livløse Dreng op paa Badebroen. — Alene dette var rask gjort, men der stod endnu tilbage at kalde Drengen til Live. Sigfred gik straks i Gang med at give Drengen kunstigt Aandedræt, og det manglede ikke paa gode Raad fra Tilskuerne og Udbrud om det forfærdelige, der var sket.

Sigfred lod Folk tale og fortsatte roligt med sit Arbejde. Efter 20 Minutters Forløb begyndte Drengen at give Livstegn fra sig, men Sigfred fortsatte, til der var saa meget Liv i Drengen, at han kunde bæres op til den nærmeste Villa.

Haderslevs Tropshus nær Korpsejren.

Paa denne Mark rejser de danske Spejdere deres Telte til Sommer. Billedet er set fra et Bakke drag i Vestsiden af Lejrpladsen, med Udsigt til Lillebelt, der ses i Horisonten. Mod Syd og Nord ses de store Skove, som danner et udmærket Læbælte om Pladsen.

Den store Forfatter, Rudyard Kipling, Forfatteren til Jungelbøgerne, har skrevet et Digt, der begynder saadan:

„If you can keep your head when all about you are losing theirs — — — — —

og ender:

„— — — you will be a man, my son.“

Det betyder, at den, der kan holde Hovedet klart, naar alle andre taber deres, er en Mand.

De Ord kommer man uvilkaarligt til at tænke paa, naar man hører om Sigfreds maalbevidste Arbejde. — „Vær beredt“, hedder Korpsets Valgsprog, og Sigfred, der er 1 Kl. Spejder, har flere Duelighedstegn, og som har gennemgaaet et Samariterkursus, har gjort Korpsets Valgsprog til sit, og han bærer nu

Korpsets Livredningsmedalje i Bronze.

Sigfred Krogh Jensen

Udsigt fra Lejrpladsen mod Nørrejylland.

DET DANSKE HEDESELSKAB

Af J. C. CHRISTENSEN

J. C. Christensens Livsgerning har altid været præget af sand Fædrelandskærlighed. Efter i mange Aar at have været politisk Fører, Minister og Statsminister ofrer han nu sin Livsaften paa en saa fædrelandsnyttig Virksomhed som Det danske Hedeselskab.

Det er en Glæde for mig at fortælle lidt om det danske Hedeselskab til mine unge Venner.

Jeg tør nok forudsætte, at mange Spejdere har set Heden og kender lidt til dens Natur. De kender de forskellige Slags Planter paa Heden, almindelig Lyng, Rosmarinlyng, Klokkelyng, Ulvefod, Revling, Rensdyrlav, Melbær, Tyttebær o. s. v.

Omkring Midten af forrige Aarhundrede havde vi her i Landet ca. 6—7000 km² Heder og ukultiverede Jorder. Nu er dette indskrænket til mindre end Halvdelen, og det indskrænkes stadigt mere og mere, og herfor kan det danske Hedeselskab tilegne sig en god Del af Æren.

Men inden jeg gaar over til at fortælle om Hedeselskabets Arbejde, vil jeg gøre opmærksom paa to Ting, nemlig for det første, at der findes Heder i mange andre Lande end i vort, og at man ogsaa der arbejder paa at dyrke Hederne op, og for det andet, at man her i Landet, længe før Hedeselskabet blev stiftet, har gjort Forsøg paa at faa vore Heder kultiverede, uden at disse Forsøg dog førte til større Resultater.

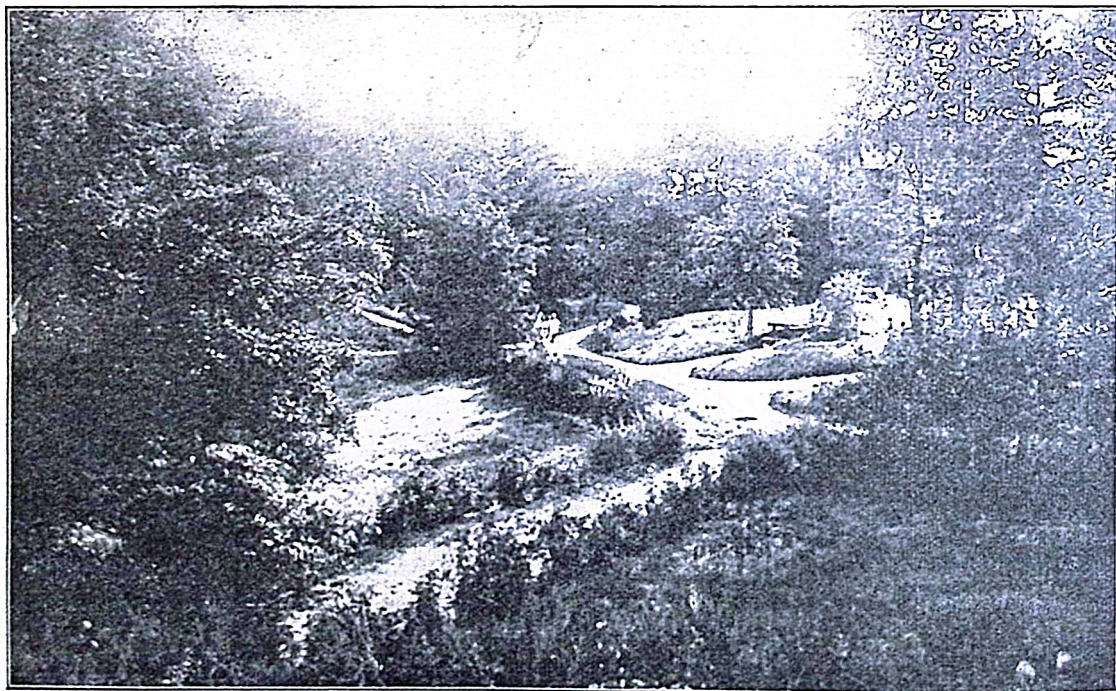
I Frankrig findes et helt Landskab paa ca. 14000 km², som indtil i forrige

Aarhundrede laa hen som Heder og Sumpe, og kun beboedes af en fattig Hyrdebefolkning, hvis eneste Næringsvej var Faareavl, og som plagedes af Sumpfeber. De maatte for en stor Del færdes paa lange Stylder, fordi Vinterlandet ikke kunde trænge ned i Jorden, som var bundet af Al. Landskabet hedder *Les Landes*, og mine unge Venner har nok hørt eller læst derom; i alt Fald tænker jeg, at I har læst Marryatts Roman: *Peter Simple* og kan huske, hvorledes Peter Simple under Flugten fra det franske Krigsfangenskab gik paa Stylder og gav sig ud for en fattig Hyrde fra *Les Landes*.

Nu er hele Landskabet forandret. Staten lod grave store Kanaler igennem det og anlagde Veje, og nu er ca. 6000 km² tilplantet med Naaleskov og Resten forvandlet til Agerland, ja endog til Vinmarker.

I Belgien og ind i Holland findes et Landskab, som kaldes *Campinen*, hvis Størrelse er ca. 4000 km² og hvis Natur var Hedens, medens det nu ved Tilplantning med Naaletræer og ved Overrisling fra Kanaler er forvandlet til Skov og Agerland.

I Holland findes ogsaa et Hedeselskab i Lighed med det danske og oprettet med dette som Forbillede. Dets

Parti fra Birkebæk Skovridergaards Have.

28-årig norsk Skovfyr blandet med
Bjergfyr plantet paa Heden.

40-årig Rødgran i Guldborgland
Plantage ved Viborg.

Navn er: „Der nederlandske Heidemaatschappi“.

Lüneburg Hede i Hannover er ligeledes en stor Hedestrækning, som for en stor Del nu er beplantet og opdyrket. En Del af den blev under Verdenskrigen opdyrket af Krigsfanger. Jeg skal ikke fortsætte med at fortælle om Hedens Kultivering i fremmede Lande, men gaa over til at tale om denne Kultivering i vort eget Land.

Tanken om Opdyrkning af de jyske Heder er ikke ny. Allerede Kong Frederik IV udstedte en Forordning i 1723, hvori enhver, som vilde bosætte sig paa Heden, fik Løfte om Skattefrihed i tyve Aar, Frihed for Soldatertjeneste for sig og Børn, Frihed for Kongeægter og Sognepørsler m. v., men disse Løfter virkede ikke, de lokkede ingen bort fra Datidens sikre Landsbyer ud paa de ensomme og usikre Heder, hvor Natmandsfolk og andre løse Eksisterer holdt til. Ikke heller gav Indførelsen af tyske Kolonister til Alheden og Randbøl Hede under Kong Frederik V, 1759, synderligt Resultat. Det var et Misgreb, at man ikke fik Kolonisterne fra de Lüneborgske eller Brandenborgske Heder, hvor Forholdene lignede de jyske, men derimod fik Bønder og Haandværkere

og løse Folk fra Egnene ved Rhin og Main med bedre Jorder og mildere Klima.

Kolonisationen kostede mange Penge og blev en Skuffelse. Dens mest nærværdige Resultat blev Dyrrkingen af Kartofler, hvorfor Kolonisterne ogsaa fik Navnet Kartoffeltyskere.

I Reformperioden efter 1784 gjorde Regeringen Forsøg med Plantning af Skov paa Heden. Statsplantager blev anlagt. Man prøvede sig frem, men ofte mislykkedes Forsøgene, fordi man ikke havde fornødent Kendskab til Hedens Geografi og Natur. Den jyske Hede bestaar nemlig af Bakkeper og Hedeflader. De første er mere frugtbare end de sidste. Bakkeperne har for største Delen tidligere baaret Skov, hvilken ved hensynsløs Hugst efterhaanden forvandlede først til Krat og siden til Lynghe. Fredskovslovgivningen af 27. September 1805 standsede ganske vist yderligere Ødelæggelse af Skovene, men formaade selvsagt ikke at vinde det tabte tilbage. I Stedet for at anlægge Statsplantagerne alene paa Bakkeperne, plantede man ogsaa paa de mere ufrugtbare Hedeflader, hvor Al og Ufrugtbare hindrede Træernes Vækst. Fladerne har næppe nogensinde baaret

Skov, da de er saa ufrugtbare, at de ikke formaar at frembringe andet end forkrøblet Lyng og Mos og Revling, med mindre de kommer under Plov og faar tilført Mergel og Gødning.

Endskønt Statens Foranstaltninger til en Kultivering af Heden saaledes kun bar ringe Frugt, blev man dog endnu lige indtil 1866 ved med at tale om, hvad Staten skulde gøre i den Retning. Ingen tænkte paa at gøre Hedesagen til en Folkesag.

Da stiftedes det danske Hedeselskab den 28. Marts 1866 i Aarhus. Selskabets ledende Mand og egentlige Stifter var afdøde Oberstløjtnant Dalgas. Som Ingeniørkaptajn havde han været ansat ved Anlægget af Landeveje i Jylland, og der havde han haft Lejlighed til at gennemrejse Hederne paa Kryds og Tvers og til at sætte sig grundig ind i Hedens Natur og Geografi, og han fik efterhaanden Forstaaelsen af, at skulde det lykkes at faa Heden under Kultur, da maatte det blive en Folkesag. Arbejdet skulde gøres for Folket ved Folket.

Og her gav Tiden ham Medhold.

Krigen i 1864 og Tabet af det danske Sønderjylland havde været et haardt Slag for det danske Folk. Mismod og Tvivl om Fædrelandets og Folkets Fremtid bankede paa Døren hos mange, men lykkeligvis fødtes der samtidig en Genrejsningsvilje i vort Folk, en Vilje

Urørt Hede: Hjelm Hede.

til Livet, som efterhaanden vandt Overhaand, og denne Vilje avlede Fremskridt paa mange Omraader og deriblandt ikke mindst paa Hedeselskabets. Oberstløjtnant Dalgas er forlængst død, men hans Arbejde lever efter ham og fortsættes i det gamle Spor.

Hedeselskabets Formaal er at fremme:

1. Træplantning paa Heder og andre Jorder der ikke er egnede til andet Brug.
2. Hegns- og Læplantning.
3. Afvanding og Dræning.
4. Kultivering af Moser, Enge og lignende Grunde.
5. Industrielle Mosebrug.
6. Tilførsel af Kalk og Mergel til mergelfattige Egne og
7. Iøvrigt enhver Virksomhed, der følger af eller staar i naturlig Forbindelse med disse Opgaver.

Selskabet tæller for Tiden 11—12000 Medlemmer med et Aarsbidrag af 5 Kr. eller et Bidrag een Gang for alle af 100 Kr. Dets Bestyrelse bestaar af 7 Medlemmer, hvoraf Selskabets Repræsentantskab vælger 4, Landbrugsministeriet 1, de samvirkende Landboforeninger 1 og de samvirkende Husmandsforeninger 1.

Bestyrelsen er ulønnet.

Da det danske Hedeselskab begyndte sin Virksomhed i 1866 laa Heden i det væsentlige i den Tilstand, som Hedens Digter St. Blicher omtaler paa følgende Maade:

„Brokfuglen sad enlig paa sin Tue og gentog halve Dage sine langtrukne, tungsindige Fløjtetoner. Moselærken kvadrede svagt og sørgeligt fra Porsbusken, Ørkenens eneste Træ, medens kun Hyrdedrengen, omgivet af nogle vantrevne Faar, mindede om Hedens menneskelige Beboere, der havde hjemme i enligt liggende, mostækkede gamle og lave Gaarde, der ikke oplivedes ved nogen Have, thi det Navn kunde ikke gives en lille Kaalgaard, hvis Tørvedi-

ger var kantede med tynde forkrympede Hyldebuske, og over hvilken en gammel Røn krummed sig forpisket og bøjet af de skarpe Vestenvinde.“

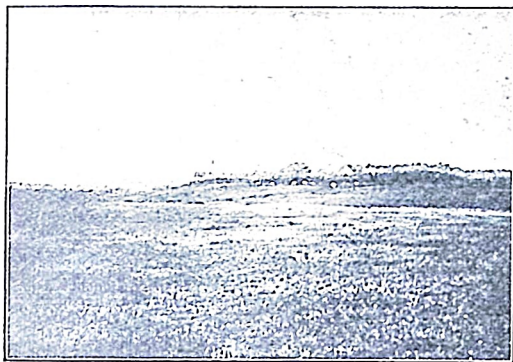
Hvorledes greb Hedeselskabet nu Arbejdet an? Jo, det henvendte sig til Bønderne med Tilbud om velvillige Raad og Vejledning i alle Spørgsmaal vedrørende Hedens Kultivering. Dalgas var utrættelig i saa Henseende, og hans Interesse og Virkelyst ansporede hans lønnede Medhjælpere, hvilke til en Begyndelse ikke var mange, da Selskabets Midler kun var smaa, men efterhaanden som disse Midler forpøgedes, dels gennem et stigende Medlemsantal, dels gennem Gaver fra fædrelandssindede Mænd og Kvinder, som gerne vilde medvirke til Fremme af Selskabets Formaal, og endelig ogsaa ved Tilskud fra Staten, blev det muligt at antage flere Medhjælpere, hvilket tillige var nødvendigt paa Grund af det stigende Arbejde.

Hedeselskabets Mænd gav gratis Raad og Vejledning, men Bønderne lod selv Arbejdet udføre efter de Planer, som Selskabet udarbejdede for dem.

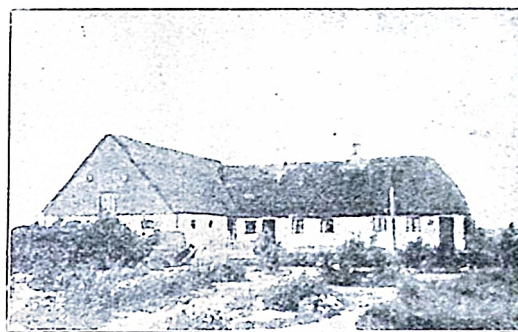
Selskabets Virksomhed gik til at begynde med væsentlig i 3 Retninger: Vanding og Afvanding, Mergling og Kalkning og endelig Plantning, og i Hovedsagen gaar Virksomheden endnu ad de samme 3 Veje, om end der i Tidens Løb har meldt sig forskellige Opgaver til Løsning saasom Mosebrug og Bygning af Diger mod Havets Oversvømmelser. De to første af de nævnte Veje vakte

E. M. Dalgas

Nybyggersted i Heden med Smaaplantning.

Ældre Hedecjendom.

straks Interesse hos Bønderne — og naar jeg siger Bønderne, saa mener jeg alle Landboere, hvad enten saa de har lidt eller meget Jord — og det var ganske naturligt, thi Vanding og Mergling kunde straks betale sig, medens Plantning derimod kræver lang Tid, inden den kan give Udbytte.

Hvis man for henvend 60 Aar siden færdedes langs et jysk Aaløb en Foraarssnat, kunde man ikke undgaa at høre de pibende og knirkende Lyde fra Vandhjul, som majsommeligt løftede Aaens Vand i smaa Skovfulde ind over de tørre Enge. Det var en kummerfuld Maade at vande paa, og de jamrende Hjul gav passende Musik dertil. Nu foregaar det hele paa en ganske anden og mere virksomhedsfuld Maade. Allerede i 1869 kunde Hedeselskabets Aarsskrift meddele, at Selskabet havde fuldført eller projekteret ikke mindre end 28 stor Engvandskanaler paa henved 20 Miles Længde og nu er man naaet op paa over 100 saadanne Kanaler paa henimod 500 Kilometers Længde og med et Vandsingsareal paa henimod 8000 Hektar, og da dette samtidig er ledsaget af udstrakte Plante- og Gødningsforsøg og Afvandsingsarbejder til Bortskaffelse af surt og stillestaaende Vand, saa vil man for-

staa Betydningen heraf.

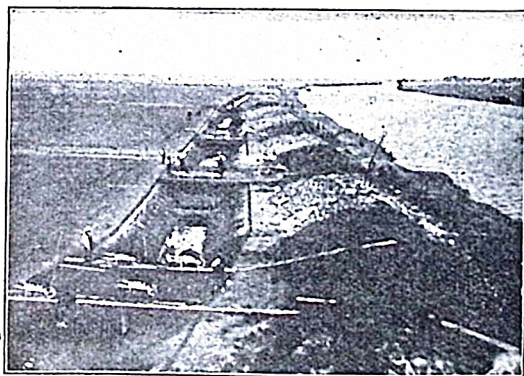
Selskabet har særlig i de sidste 20 Aar udført omfattende Arbejder med Udarbejdelse af Planer vedrørende Vandstandsreguleringer og Kultiveringsarbejder, først og fremmest paa Mose- og Engarealer. Af Vandstandsreguleringer har Selskabet i Aarene indtil og med 1924 medvirket til Fuldførelse af 1739 Arbejder, som omfatter et Areal paa ca. 113,400 ha, og af Kulturplaner er i samme Tidsrum udarbejdet og gennemført 1992 Arbejder, som omfatter et Areal paa ca. 23,300 ha; foruden at der samtidig er ydet 6831 skriftlige Vejledninger i Mosekultur. ... Disse Arbejder ligesom alle Selskabets øvrige Arbejder fortsættes stadig, og det sidste Aars stærke Nedbør har medført, at Bønderne henvender sig til Selskabet i stigende Tal om Udarbejdelse af Planer til Dræning og Vandafledning paa vandlidende Arealer.

Den anden Vej, Mergling og Kalkning, har ført endnu videre frem. Aaret efter Hedeselskabets Dannelse meddelte Dalgas i sit Skrift „Geografiske Billeder fra Heden“, at Selskabet ved Boringer paa Paarup-Brandefladen havde fundet tre Mergellejer, og at det vilde fortsætte med Boringer ved Sponder-

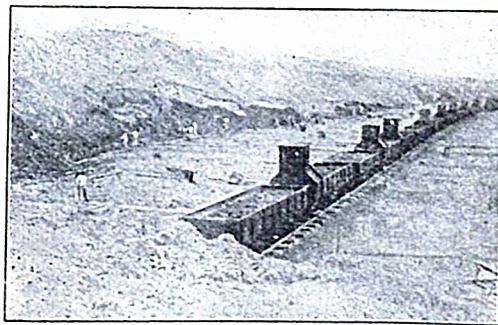
Omme, Haderup o. fl. Steder. Selskabet lønner og udsender Mergelsøgere, som Beboerne giver Kost og Logi og yder Medhjælp ved Arbejdet. Selskabet har indtil nu søgt Mergel paa over 5000 Steder og fundet over 1800 Mergellejer og har desuden ladet foretage over 6000 Analyser paa sit dertil indrettede Laboratorium. Med Støtte af Staten ejer Selskabet over 100 km. Mergelspor og over 700 Tipvogne, som udlejes til Mergelselskaber mod en ringe Leje. Mergelselskaber kan til Anlæg af Mergelbaner faa 2 pCt. Rente af Anlægskapitalen godtgjort af Staten i et Tidsrum af 10 Aar, og hvor Mergel og Kalk beføres med almindelige Jernbaner, godtgør Staten en Del af Fragten, hvilket Staten staar sig godt ved, da Ejendoms-skylden er stærkt stigende i de paagældende Egne, og Staten saaledes faar Renter af sine Tilskud gennem de stigende Skatter.

Paa flyttelige Mergelspor er i Aarene 1907—1923 transporteret 5,350,622 Kubikmeter Mergel og i samme Periode er der pr. Trafikbane (eller Baad) transporteret 280,888 Vognladninger Mergel à 10,000 kg og 32,033 Vgl. Kalk à 10,000 kg. I Aaret 1924 blev der alene paa samtlige flyttelige Mergelspor udkørt 765,000 Kubikmeter Mergel og 18,465 Vgl. Mergel o. s. v.

I de senere Aar er Mergeludkørselen taget en Del af, fordi Staten beklagelig-

Engdige under Opførelse.

Kølseng Mergelleje ved Viborg.

vis har nedsat sine Tilskud, og fordi Bønderne ligesaa beklageligt har Vanskelighed ved at skaffe de fornødne Penge. Ialt er der merglet og kalket et Areal paa ca. 57 Mil.

Samtidig med Engvanding og Mergling og i Forbindelse med disse har Selskabet ogsaa taget sig af Mosernes Opdyrkning og Udnyttelse paa forskellig Maade. Der er saaledes oprettet flere Hundrede Mosestationer hos Moseejere. Disse Stationer omfatter som Regel et Areal paa 1 Hektar, paa hvilket Ejeren udfører Arbejdet efter Selskabets Plan, medens han derunder faar et Tilskud i Form af Udlægsfrø og Gødning i 2—4 Aar. Disse Stationer har givet et mægtigt Stød til Moseopdyrkingen ved at vise, at Mosen ved rigtig Behandling kan give meget store Afgrøder.

Herud over har Selskabet endvidere foretaget botanisk og anden Undersøgelse af alle Moser over 25 Hektar og bistaet den industrielle Udnyttelse af Moser ved bl. a. at lade fortage Analyser af Tørvemasse, Tørvestrøelse og Brændtørv, ved Fyrforsøg, Forsøg med forskellige Typer af Ovne, Kaloriferer o. s. v.

Plantning af Træer paa Heden blev den vanskeligste Sag af faa i Gang, men ikke desto mindre er Hedeselskabet her naaet overordentligt langt frem. Det var forholdsvis let at faa Bønderne med til de ovenfor nævnte Foranstaltninger, thi her meldte de økonomiske Resultater sig hurtigt, men ikke saaledes med Plantning. Træerne skal have Tid til at gro. Og hertil kom, at Hedebonden havde en

urokelig Tro paa, at Træer ikke kunde gro paa Heden. „Hvad kan det nytte at plante,“ sagde han, „det gaar jo ud alt sammen.“ Hans Vantro i den Henseende var ligesaa fast som Ahlen paa Heden. Hans Respekt for Dalgas blev ganske vist større Aar for Aar. Engvanding og Mergling var slaende Kendsgerninger og Hedeselskabets Uegennyttighed ikke mindre, men alligevel var han nærmest ved at mene, at Dalgas havde en lille Skrue løs, naar han talte om at plante.

Men Dalgas gav ikke op. Han fik velhavende Patrioter til at købe Hede og til at tilplante den. Det har ikke været stærk lønnende Arbejde at gøre dette, men det har gjort Landet smukkere, og efterhaanden rev det Hedebonden med sig. Nu saa han, at Træer virkelig kunde vokse paa Heden, og saa tog ogsaa han fat og plantede Smaaplantager og Hegn i vid Udstrækning, saa at omtrent ca. 85000 ha af Heden nu bærer Planter og Smaaplantninger af forskellig Slags. Der findes Sogne, som for 60 Aar siden var omtrent træløse, medens de nu er helt lodne af Plantninger og Hegn. Hegnplantningen har stor Betydning derved, at den skærmer Markerne mod den stærke svidende Vestenvind.

Naar man ser, hvorledes Vestenvinden kan hænge en Skov, saa at alle Træerne i Skoven er lavere mod Vest, da forstaar man, at Vestenvind og Sandstorm maa virke endnu mere ødelæggende paa de mere urteagtige Kulturplanter, Korn, Roer og Kartofler, og

denne Forstaaelse har faaet Hedeselskabet til at oprette Plantningsforeninger til Plantning af levende Hegn. Disse Foreninger holdt 25 Aars Jubilæum i 1927 og virker sammen med Landboforeninger og Husmandsforeninger saaledes, at der aarlig udleveres ca. 8 à 9 Millioner Lætræer til Plantning.

Det danske Hedeselskab har nu virket i over 60 Aar og kan se tilbage paa en velsignelsesrig Gerning, men det har endnu meget Arbejde foran sig, og det endnu saa meget mere, som de sønderjyske Landsdele er kommet til, hvor der ogsaa er meget at gøre. Der er langt frem, førend vort Fædreland er blevet saa vel dyrket og smukt, som vi alle ønsker det. Endnu er der Heder, Moser, Kær, sure stillestaende Vande og andre unyttede Muligheder at tage fat paa.

Man hører undertiden Klager over, at Heden forsvinder. Heden har ogsaa sin Skønhed — siger man — og sin særegne Poesi. Det er vist en Misforstaaelse med de Klager. Heden forsvinder aldrig her i Landet. Universitetet har ca. 3000 Tdr. Land Hede ved Borris Station, som skal henligge urørt til de seneste Tider. Dansk-Amerikanerne har et Stykke fredet Hede. Hedeselskabet har ogsaa fredede Pletter af Hede i nogle Plantager, hvor saadanne Pletter giver Naturen et særligt Præg og en særlig Skønhed. Hedeselskabet savner ikke Blik for Naturfredningens Betydning. Selskabet arbejder ikke med lukkede Øjne.

Hvis St. Blicher, som selv arbejdede for Plantningssagen paa Heden, nu kun-

30-aarig Rødgryn i Skrilkes Plantage ved Viborg.

de se Heden, vilde han næppe kende den igen. Han vilde nu finde Haver ved Bøndergaardene med Træer og Læbeler. Han vilde finde Frugttræer med Æbler og Pærer i rig Mangfoldighed og Rosenbuske og Blomsterflor, hvor der før kun var fattige „Morgenfruer“ og „Tusindfynd“. Han vilde maaske savne „Kjeltningerne“ og Jagten, men han vilde næppe falde paa, at Poesien skulde være borte, langt fra, han vilde forstaa, at Poesien kun har skiftet Klæder, og

han vilde prise den Idealisme, som efterhaanden har fundet Vej til Hedebondens Sind og gjort dennes Liv smukkere og rigere.

Det danske Hedeselskab siger til alle: Kom med i vort Arbejde, bliv Medlem af vort Selskab og vær saaledes med til at gøre vort Land rigere og smukkere! Det er en Opgave, som der er Glæde i at arbejde paa. Vore Børns Arv skal være smukkere og rigere end vor, og det kan den blive, naar vi selv vil.

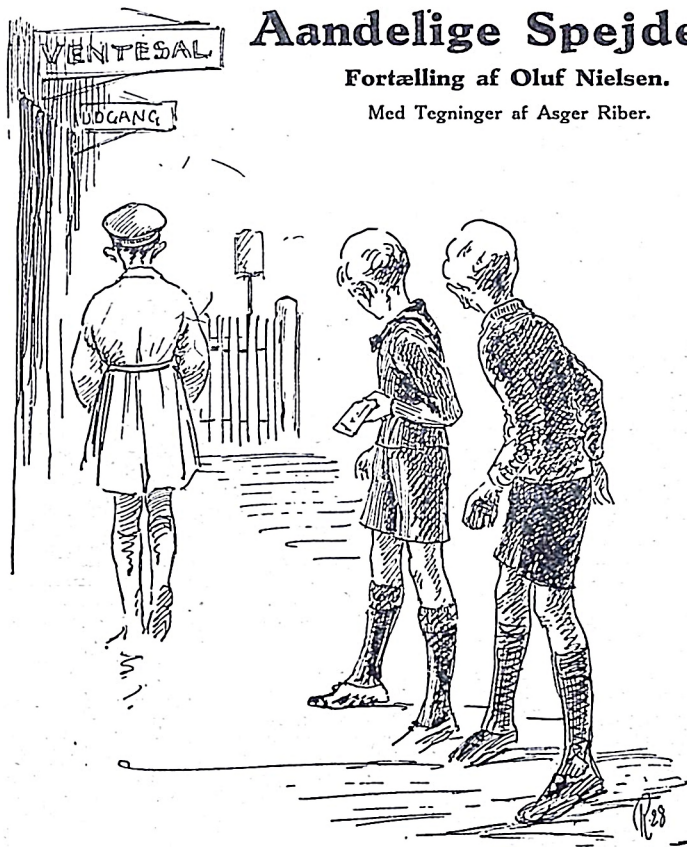
Men, mine unge Venner, I kan tage Arbejdet op efter os og naa endnu længere frem. Jeg spørger: Vil I det?

Johannes Hansen

Aandelige Spejdere.

Fortælling af Oluf Nielsen.

Med Tegninger af Asger Riber.

Næsten helt ude ved Jyllands Vestkyst laa Broby Realskole.

Den var Kostskole tillige, og her havde Holger og Bjørn boet i 4 Aar.

„I er bleven for gamle i Gaarde,“ sukkede Rektor Hansen, „godt, at I tager jeres Præliminereksamen til Sommer, at man en Gang kan blive af med jer.“

„Det kan jo være, vi dumper,“ svarede Holger trøstende, „saa bliver vi et Aar til.“

„Ikke for alt i Verden,“ raabte Rektor, — „og hør nu her, i Eftermiddag kommer der en ny Elev.“

Drengenes Øjne lyste forventningsfulde.

„Ingen Sjov med ham, altsaa,“ formandede Rektor.

„Ih nej,“ svarede Bjørn, „hvor kan Rektor dog tro det.“

„Saa, saa Bjørn — I har lavet mange Numre med de nye Dreng, men her vil jeg advare jer.“

„Jeg skal nok passe paa Bjørn,“ beroligede Holger.

„Du! — passe paa! — ja, det var vist ogsaa den rigtige at sætte til det — men nu har jeg advaret jer — herut!“

„Jeg synes, Rektor bliver mig noget familier,“ bemærkede Holger, da Venterne gik ned ad Trappen, „tror du, det gaar an at tage imod ham, den nye. Jeg synes, jeg saa Antydninger af Øretæver i Luften.“

„Dem tager vi med — selvfølgelig,“ svarede Bjørn, „det manglede da bare, skulde vi ikke give den nye Verdensborger et godt og varigt Indtryk af Broby Realskole, inden Rektor og andre velmenende Medlemmer af Samfundet kommer og ødelægger Værket for os. Kom — du skal se han kommer med „Pres-sen“.“

Ejgil Holst samlede sine Sager sammen og sprang af Toget.

To store Dreng kom hen imod ham.

Ejgil bukkede.

„Undskyld! Er de Herrer fra Realskolen?“

„Han er god,“ hviskede Bjørn.

Holger tog en værdig, faderlig Mine paa.

„Det er vi, vi er saadan en Slags Medhjælpere; naar Rektor ikke selv kan klare det, sender han gerne Bud efter os.“

„Det er jo udmærket,“ lo Ejgil, „her er min Garantiseddél, hent saa lige mine Kufferter i Ekspeditionen og bær dem op paa Skolen.“

Holger stod maabende med den røde Garantiseddél i Haanden og saa efter Ejgil, der hurtig forsvandt ad Skolen til.

„Skulde du ikke ind og hente nogle Kufferter?“ spurgte Bjørn deltagende.

„Vel skal jeg ej — sikken en Her-tug!“ —

„Ja, du blev vel nok skaaren, Holger.“

„Jeg skærer igen, det var dog frækt — tror han, jeg er Bydreng.“

„Du sagde jo, du var saadan en Slags Medhjælper.“

„Jo Tak — det var aandelig Medhjælp, det var ikke som Hotelkarl.“ —

„Jeg tror nu, vi skulde slæbe det hjem alligevel, saa tror han, vi er saadan et Par Spejderdreng, der gør en god Gerning hver Dag i Aaret. — Den bliver vist mere kriminel, hvis vi kommer med Garantiseddén igen.“

Op saa slæbte de to Venner asende og svedende af med Ejgils Kufferter.

Udenfor Skolen tog Ejgil imod dem. „Næh, kommer I med Tøjet, jeg troede, I vilde gøre Grin med mig, derfor stak jeg Garantiseddén ud.“

„Man er vel nok Spejder,” sagde Bjørn pustende.

„Nej da, det er jeg ogsaa, har I en Trop her paa Skolen?”

Holger trak lidt paa det.

„Det er saadan en Slags aandelige Spejdere, ser du, vi gør en god Gerning hver Dag i Aaret.”

„Naar det da ikke er Skudaar, saa holder vi fri en Dag,” supplerede Bjørn.

„Jeg er glad ved, at I er her, nu hjælper I mig vel op med Kufferterne?”

„Ikke Tale om — *can* god Gerning — ikke to — vi er nok Spejdere, men vi er ikke Fanatikere.”

Rektor Hansen tog venligt mod Ejgil Holst. „Velkommen til os, min Dreng, selv om du kun skal være her et Aarstid, saa haaber jeg alligevel, du vil følge dig knyttet til Skolen her med det Baand, Venskabs- eller Broderskabsbaand, eller hvad det nu er for noget, der gør, at vi her paa Skolen alt andet til Trods dog er en Enhed.”

Ejgil saa frejdig op mod Rektor.

„Tak, Hr. Rektor,” svarede han, „jeg har allerede fundet to Venner her, som jeg tror, jeg bliver glad ved.”

„Hvem er det?” spurgte Rektor forskrækket.

„Ja, de sagde ikke, hvad de hed, men de var Spejdere ligesom jeg.”

„Spejdere!” vi har ingen Spejdere her paa Skolen.”

„De sagde ogsaa, at de var saadan en Slags aandelige Spejdere.”

„Det er Holger og Bjørn, det kan ikke være andre — pas paa dem.”

„Er de farlige?” smilede Ejgil.

„Egentlig ikke, men enten kører de rundt med deres Medmennesker, eller ogsaa kører deres Medmennesker rundt med dem, med andre Ord: „De anerkender ingen Ligemænd, enten over eller under.”

„Saa ved jeg jo, hvad jeg har at rette mig efter.”

„Giver du straks efter,” sukkede Rektor.

„Nej, slet ikke, men naar de ikke anerkender Ligemænd, er jeg jo nødt til —”

„at ligge under,” fortsatte Rektor. —

„Nej, at blive deres Overmand,” svarede Ejgil.

Da Ejgil, efter at have talt med Rektor, gik over Gaarden, mødte han en Flok leende, snakkende Drenge.

De slog hurtigt Kredes om ham og betragtede ham nysgerrigt. „Er du en ny?”

„Hvor kommer du fra?”

„Hvad Klasse skal du gaa i?”

„Hvor skal du bo?”

Spørgsmaalene svirrede ham om Ørene; men lige saa hurtigt kom hans Svar igen, og der blev snart et Øjebliks Stilstand i Tilraabene.

„Hvad er det for en en, du har der?” spurgte en lang Dreng, Svend Aage, og pegede paa Spejderliljen i Ejgils Revers.

„Det er et Spejderemble.”

„Er du Spejder?”

„Ja, jeg er.”

„Det er meget godt,” vedblev Svend Aage, „du skal have Lov at være, hvad du vil, men ingen Patulje her paa Skolen, at du ved det.”

„Jeg laver ikke noget.”

„Det behøver du saamænd heller ikke lille Ven, vi andre laver for dig, ikke Kammerater?”

Et mangelstemmig: Jah — besvarede Svend Aages Spørgsmaal.

Ejgil trak paa Skulderen, men sagde intet.

„Du tvivler, skal vi vædde?”

„Gerne —”

„Om hvad?”

Ejgil tænkte sig lidt om.

„Hvis vi bliver tre i Patuljen, saa skal du gaa ind som Nr. 4.”

„Og hvis I ingen bliver?”

„Saa lægger jeg Naalen, den Tid, jeg er her.”

„Hørt! den er fin; men lige et endnu. Vi maa have sat en Tidsfrist.”

„Skal vi sige i Morgen?”

„Er du tosset, tror du, at du kan omvende os gamle Svende saadan en, to, tre —”

Ejgil smilede.

„Lad os prøve — se, der kommer Bjørn og Holger. — Hallo — I to — vil I være med i en Spejderpatulje?” Bjørn og Holger traadte nærmere.

„Hvordan kommer du paa det?”

„Jeg synes, I sagde — — —”

„Naa, det synes du, saa maa du synes om igen, du skulde vel saa være Fører for Styrken?”

„Jeg har vel mest Forstand paa de Dele,” svarede Ejgil tvøvende.

„Se, se — hvor er du beskednen; men vi andre to gamle Svende lader os nu ikke kommandere af en, en — — saadan en som dig — jeg ved ikke, om du rigtig forstaar mig —”

„Jo Tak, — I mener, I er klogere end mig.”

„Saadan omtrent ja — det er lige det, vi er saa beskedne at mene.”

„Men hvis jeg nu kan snitte jer — skære jer ned?”

„Saa stiller Sagen sig betydelig anderledes — men skal jeg hviske dig en Hemmelighed i Øret?”

„Jo Tak.”

Bjørn satte sin Mund tæt til Ejgils Øre: „Du kan ikke,” brølede han.

Ved Firetiden gik Ejgil op paa sit lille Værelse. Det laa for Enden af en lang, mørk Gang. Til begge Sider var der Værelser. I enkelte var der Lys, og der blev aabenbart holdt Selskab. Han stod et Øjeblik stille udenfor en af Dørene og overvejede, om han skulde banke paa; men da hørte han pludselig sit Navn nævne.

„Den bliver højfin med ham, den nye Ejgil Holst. Bjørn ligger inde under Bordet; og naar saa Guttan har laaset sin Dør og er kravlet i Seng, staar Bjørn op og laaser Peter Kanin ind.

Peter i Lagen og hver sit. Det bliver vel nok et Spørgelsesnummer, der har vasket sig.”

Ejgil smilede, saa gik han videre hen paa sit Værelse og begyndte at pakke sine Sager ud, alt mens han nu og da skottede hen mod Bordet. Et stort Bordtæppe han langt ned ved alle Sider, men dog ikke længere, end at Ejgil tydeligt kunde se en Gymnastiksko og ovenover den en grøn Uldstrømpe i Aal.

Der gik et Kvarter, der gik tyve Minutter, Skoen derhønde havde nu og da flyttet sig lidt. Det var aabenbart en meget ubehagelig Stilling, den skjulte Dreng laa i, men Ejgil gav sig god Tid.

Han slog Billeder op, pakkede Bøger ud og arrangerede de sparsomme Møbler, alt imens han nynnede og fløjtede.

Det bankede.

Det var Rektor.

„Nej da, Ejgil, du har faaet det helt fint heroppe, men nu maa du vente med at gøre færdig til i Morgen. Alle Lamper skal være slukket i Kostelevernes Værelser Klokken halv elleve og —” Rektor havde faaet Øje paa Skoen under Tæppet.

Ejgil lagde Fingeren paa Læben og saa bedende paa den gamle Skoleleder.

Denne nikkede umærkeligt.

„Ja ja, Ejgil, se nu at blive færdig, saa du kan komme i Seng.”

Rektor gik saa underlig klodset tilbage til Døren, — han ramlede mod Vandstellet — Kanden væltede og en bred Flod tog Vej hen ad Gulvet og ind under Bordet.

„Som jeg da er ubehændig,” sagde Rektor beklagende, „skal jeg sende Stine op med en Gulvklud?”

„Slet ikke, det behøves sandelig ikke, Hr. Rektor. Her er en gammel Sæk, der var om mit Skotøj,” Rask tørrede Ejgil op ud over Gulvet, men undgik behændigt at komme ind under Bordet.

„God Nat, Ejgil, sov godt?”

„Tak, i lige Maade, Hr. Rektor. God Nat.”

Saa gik Rektor. Han blev staaende lidt i Gangen; men i Ejgils Værelse var alt stille, han hørte Døren blive laaset, saa gik han.

„Lad dem selv klare deres Vanskeligheder,” sagde han for sig.

Saa snart Rektor var gaaet, var Ejgil begyndt at klæde sig af, han laaste Døren, tog Nøglen af og lagde den i sin Ulster, som han lagde hen over Sengen.

Da han var færdig, stod han op paa en Stol og slukkede Lyset ved at dreje den elektriske Pære i Loftet løs, lydløst satte han Stolen om paa den anden Side Sengen, trak Ulsteren uden paa Nat-skjorten, gik i Seng, for et Øjeblik efter listende at staa op igen og nævne sig Bordet foran Vinduessiden.

Det var i Sommertiden, en af de lyse Nætter — Efterhaanden som Ejgils Øjne vænnede sig til Mørket, kunde han skelne Omridsene af Møblerne, lidt af Sengen i Baggrunden og frem for alt: Bordtæppet.

Nu blev det lindet lidt, en Skikkelse tittede ud, kravlede helt frem, laa stille og kravlede saa hen mod Døren.

Ejgil dukkede sig ned bag Bordet, skubbende en Pude ind over det vaade Gulv under Bordet og satte sig der og ventede paa, hvad der videre vilde ske.

Han hørte Skikkelsen derhenne famle ved Dørhaandtaget flere Gange. — Nu lød der listende Trin udenfor.

„Nøglen er væk,” hviskede en.

„Den er nok i hans Bukselomme — prøv om du ikke kan liste den ud.”

Skikkelsen nærmede sig Sengen og begyndte at famle hen over den.

Saa var han atter ved Døren.

„Han er væk,” lød en forfærdet, hviskende Stemme — „det er mystisk — jeg tør ikke være herinde længere.”

„Tænd Lyset!”

Der lød et Knæk fra Kontakten; men der kom intet Lys.

Da Skikkelsen traadte tilbage, stødte den mod det famøse Vandstel, der allerede een Gang havde spillet en Rolle i Nattens Begivenheder.

Stellet vaklede — Skikkelsen greb efter det, greb fejl, og med et vældigt Brag styrtede det til Jorden.

Der gik en Dør nedenunder.

„Rektor kommer,” Holger glemte helt at hviske, „jeg spæner hen i Seng igen.”

Skikkelsen for forfærdet rundt i den halvmørke Stue. Trinene henne paa Trappen fortalte tydeligt nok, at Rektor var i Anmarch.

Rektor var ellers saa god som Dagen er lang, plejede Holger altid at sige — men sort som Natten — frit oversat: Rektor taalte ingen Støj udover den lovbevalde Sengetid.

Skikkelsen masede ind under Bordet — ned paa noget levende, og saa kom det med en Røst som fra Graven.

„Mamsela bu de la pytra.”

Da skreg Skikkelsen og stormede mod den laasede Dør, det levende under Bordet bagefter. —

„Er det dig Bjørn,” spurgte Rektor.

„Ja,” svarede Bjørn rædselsslagen — nu var han helt ovre ved Vinduet, mens det levende for rundt i Værelset, snart ved Døren, snart ved Bordet og sidst henne ved Sengen, hvor det forsvandt.

„Luk op, Bjørn.”

Bjørn gik tøvende nærmere Døren.

„Der er ingen Nøgler — jo, sandelig, der er en Nøgle, det var der ikke før — ja, undskyld Rektor, men det var Spøgelser, rigtige, alvorlige, levende Spøgelser, helt sort — og saa vilde jeg jo da ind og hjælpe Ejgil.”

Rektor svarede ikke paa Bjørns usammenhengende Tale. Da Kontakten ikke virkede, rejste han sig paa Tæerne og skruede Pæren i Loftet fast.

Ejgil laa fredeligt og sov i sin Seng, men rejste sig nu forvirret op.

„Er det Morgen?” spurgte han.

„Nej, Ejgil, det er Nat,” svarede Bjørn med mørk Stemme.

„Hvad, er du her, Bjørn — og Rektor! — men, hvad er der i Vejen?”

Rektor kunde ikke holde Smilet væk længere. — „Der er ikke noget, vel Bjørn?”

„Nej, slet ingenting — slet, slet, slet ingenting. — God Nat.”

Bjørn tog Retning mod Døren.

„Hov, hov Bjørn —” Rektor tog Bjørn bagi — — — men, ih fy dog — du er jo vaad, har jeg da ikke sagt dig, at du ikke maa lege med Tændstikker. Det gaar galt tilsidst — skrub af.”

Bjørn behøvede ingen yderligere Opfordring. Han tog Sengen i tre Spring og forsvandt ind i sit Værelse.

Saa snart han var vel væk, sprang Ejgil op og gjorde sit mishandlede Værelse i Orden igen, mens Rektor satte sig ned i en Stol og lo — lo, saa Tæerne trillede ham ned ad Kinderne.

Ejgil! Ejgil! nok havde jeg ventet mig noget særligt af dig, men dette er næsten for godt.

Ejgil laa og ventede.

Der blev stille banket paa hans Dør. Det var Bjørn og Holger.

„Hør, du gamle Svinger,” begyndte Bjørn, „hvordan du har baaret dig ad med saadan at trække rundt med mig, er jeg ikke helt klar over, men jeg er klar over, at du er en knippel Svend, det var flot gjort af en Nybegynder — hvad kan du ikke drive det til — hvad Holger.”

„Vi er altsaa med — i det her du ved.”

„Spejderpatruljen?”

„Akkurat.”

Ejgil nikkede lykkeligt til sine nye Venner. —

„Saa er vi fire.”

„Fire,” sagde Bjørn forbauset — „en — to — tre — det giver da ikke mere end tre.”

„Vi er fire, Svend Aage er ogsaa med.

„Nu gaar jeg hen og sover — I skal ikke øse mere op til mig — du er da en værre Gut, Ejgil.”

„Jeg er Spejder,” svarede Ejgil og lagde Hovedet til Pudsen for at sove — „God Nat.”

BJØRNEUNGEN

Af L. Mortimer Batten.

(Fortsat fra forrige Nr.)

Saa gik det igen imod Højderne, derop, hvor Faarene færdes, Her lærte Bjørneungen den uendelige Taalmodighed, der skal til, naar man ligger og venter ved den smalle, farlige Faaresti. Men selv om det var sent Arbejde, var Resultatet til Gengæld ogsaa straalende: for da Mahto i tre Dage havde ligget sammenkrøbet paa en Klippehylde, over Stien, saa hun Hjorden nærme sig, og da den passerede forbi under hende, lod hun sig falde de tyve Fod ned, spredte Hjorden til alle Sider og sendte fem Faar ud i det tomme Rum med sin Hvirvelvindspoter.

I mange Dage gjorde Mahto og Shakay ikke andet end æde, sove og æde.

Endelig vendte de tilbage til Stedet, hvor Shakay var født. Det er ikke noget Under, at han ikke kunde kende det igen, for overalt spirede nyt Liv frem, og Tundraen duftede af Foraars. De drog ned mod Søen. Efter som Landskabet forandredes, blev Kosten ogsaa en anden, og denne Forandring holdt dem i god Form.

De vandrede fredeligt langs med Søens Bred og naaede Stedet, hvor de havde mødt Indianerne. Netop paa den Plet, hvor Mahto dengang havde faaet Færten af Menneske, kastede hun Hovedet tilbage og indsnusede den duftmættede Brise. Der var ikke Tvivl om, at hun mindedes noget ubehageligt. Saa puffedes hun hurtigt Shakay ind i Tykningen med Snuden.

Saaledes hændte det, at Shakay mistede sin Mor, Han forstod ikke hvordan og hvorfor. Han vidste bare, at en ung Poppel, som voksede lige ved Stien, pludselig svippede op, og at hans Mor med en halvkvalt Hosten rejste sig paa Bagbenene og hang og svingede frem og tilbage. Shakay blev bange. Han listede bort og skjulte sig. Da han vendte tilbage i Stjernernes Skær, hang hans Mor stadig i samme Stilling, men hun var ubevægelig og kold. Han rakte sig op imod hende, kaldende og bakkfaldende; og dog havde han det paa

Fornemmelsen, at hun aldrig mere vilde ledsage ham. I mange Dage kredsede han om det frygtelige Sted, indtil Sulten tvang ham til at søge op i Højderne, hvor der levede Egern og Murre. Der var Masser af Føde for lille Shakay, men som alle Bjørneunger elskede han Selskab, og hans Hjerte var tungt af Ensomhed. Ved Solnedgang og i Morgendæmningen løb han hid og did, pib gennemtrængende og brasede gennem Underskoven.

Saa skete det en Dag, medens Shakay søgte efter Rødder, at en ny Lyd naaede hans Øren — en ny Lyd og en dejlig Lugt. Den drog ham langsomt nedad mellem de tætte Træer — med strittende Borster, trykket ned mod Jorden, ivrigt spejdende nærmede han sig. Der skinnede et nyt Lys i hans Øjne, til Trods for at han skjalv over hele Kroppen. Saaledes naaede han en Lysning nede ved Søen, hvor rødhudede Born legede paa den solbeskinne Bred, medens Squaw'erne sad og sang blidt, idet de rørte i Gryderne, hvorfra den herlige Lugt kom. Krigerne og Hundene var sjensynlig borte, og lille Shakay, der ikke var bange, fordi han havde set alt, hvad der var at se, og det var ikke saa frygtindgydende, travede hen imod sine nye Legeskammerater. Disse Born kendte de vilde Dyrs Sædvaner saa godt, at de nærmede sig Bjørneungen ganske roligt en efter en, og hver af dem bød ham et eller andet rart. Saa holdt de stort Raad, og det endte med, at han fik Tilladelse til at nyde godt af deres Tee-pee's Ly.

Det var ikke de Indianere, der havde sat Snaren, men en nordlig Stamme af ædel Afstamning, og af deres brogede Klædedragt kunde man se, at de hørte til Sortefødderne.

Da Mændene kom tilbage med Hundene, laa Shakay sammenrullet mellem lille Grannaal og hendes Bror Sne-paa-Bjergene, og fra denne sikre Plads brummede han en tordnende Udfordring til de ulveagtige Køtere.

Nu fulgte mange dejlige Dage. Ved Dag gry brød Indianerne Lejren, og alle Shakays Legeskammerater, Grannaal, Sne-paa-Bjergene, Rappe-Mokkasins, Solnedgangs-

Sky og Skæl-af-en-Laks tog hver sin Byrde, stor eller lille, paa Nakken og bar den ned til en af Canoerne. Naar alt var rede, fik Bornene hver sin lille Aare, og saa kravlede de ombord. Det var for Shakay Signalet til ogsaa at kravle i Baaden. Og hele Dagen arbejdede disse smaa Arme, fugtige under Solens Brand eller drivvaade i piskende Regn, med sikre Tag og holdt Takt med de voksne.

Naar de havde slaaet Lejr, gik Shakay ud med Bornene for at finde Brænde, og de kaldte paa ham fra alle Sider og drejede Vindfælder for ham eller rev Toppen af Myretuer, saa at han kunde faa fat i de forskrækkede Beboere nedenunder; — og der var endelos Jubel, naar den lille Bjørneunge klodset forsøgte at være en halv Snæs Steder paa en Gang. Det var ogsaa festligt, naar Fiskenetene blev taget ind, for der var altid en Mængde Igler i i dem, som Indianerne ikke spiste paa denne Aarstid, hvor der var fuldt op af alt, og dem fik Shakay.

I al denne Overflod voksede Shakay hurtigt, og han drog med Indianerne langt bort fra sin Hjemstavn, indtil der en Dag opstod en Meningsforskel mellem ham og en af Hundene, og han dræbte Hunden. Da han næste Morgen vilde kravle ind i Canoen, blev han holdt tilbage med en Aare, og der blev sprojlet Vand i Ansigtet paa ham. Canoen stødte fra Land uden ham; men omtrent en Fjerdingvej svømmede han bagefter, medens Bornene, der iagttog ham over Skulderen, var tunge om Hjertet, Men det kunde ikke være andet, og saaledes blev Shakay ladet tilbage — en fremmed i et fremmed Land.

Jeg er bange for at Graabjørneungen ikke forbedrede sig — i hvert Fald ikke efter vore Begreber; for da den nu stod Ansigt til Ansigt med det vanskelige Liv, begynte han at miste de morsomme Hvalpemanerer. Han mistede ogsaa den buttede Hvalpefacon og blev mager og højskuldreret med hvasse gule Tænder og sønderflængende Kloer.

Vinteren traf Shakay paa hjemlig Grund. Han var kaldt derhen af en Stemme, han ikke hørte og dog adlod, Men han gravede sig ikke ned, da den første Sne kom, saadan som Mor havde gjort. Han strejfedes om i Ensomheden, og hans Sult voksede fra Dag til Dag, for han var stor og trængte til megen Føde. Hvor var nu de fede Jordegern? Hvor var de smaa røde Sludrehoveder, som levede i Træerne, og de skrigende Vildgæs, hvis kileformede Flokke han ofte havde set drage forbi? Shakay var alene med den store Hvidhed og med sin egen voksende Hungers hvide Spøgelser. Kun Sneshokarerne var tilbage, og de feer saa hurtigt over Sneen, at han ikke kunde fange dem.

Han drog op til de Egne, hvor Faarene levede, og her lærte han meget, men han fik ikke fat i noget Faar. De Ting hans Mor havde gjort, havde alle forekommet ham saa lette; og dog — da han nu prøvede paa at gøre det samme, vilde det af en eller anden Grund ikke lykkes for ham. Der gik seks Uger, uden at han smagte Føde, Dette var den afgørende Prøve: at

leve som en af de stærke eller at forsvinde sporløst ud af Tilværelsen.

Den dybe Sne og den bitre Kulde drev tilsidst Shakay tilbage til Skoven. Han gik lidt usikkert og valgte den letteste Vej — et udtørret Bækkeleje overskygget af hældende Træer, pludselig stivnede han, anspændt lyttende. Det var straalende Maaneskin, og han hørte en Lyd, en Mængde smaa Lyde, der smeltede sammen til en Tone, ligesom Millioner af Blades Raslen bliver til Skovens Stemme. Han kiggede op mod de frostklare Stjerner og saa — saa, at Luften var levende af flyvende Skikkelser, der foer frem og tilbage — en Masse smaa bitte aandeagtige Væsner. Han stirrede og stirrede. Tilsidst blev han grebet af et ganske afsindigt Raserianfald. Han tumlede hid og did og stødte mod Træstammerne, aldeles som en Hundehvalp bærer sig ad, naar den jager efter Svalerne. Men Shakay havde fundet den eneste Dal der paa Egnen, hvor der lever flyvende Egern, og han lærte snart at fange dem. Han sad ubevægelig indtil en af dem strejfedes forbi ham; saa slog han efter den med Labben. Det var et voldsomt Slag, og Egernet, der blev forskrækket eller maaske grebet af det vældige Lufttryk, faldt til Jorden. Men der var mange Næsters iskold, forgæves Venten — og desuden, et Flyveegern er kun et magert Maaltid for en sulten Bjørn. Men Shakay holdt dog Døden paa Afstand. Han drog Nytte af hver ny Erfaring, og den næste Vinter, hvis han da levede saa længe, vilde finde ham bedre i Stand til at kunne modstaa Frostkongens Sværd.

En Nat kom Frygten til Shakay. Han hørte en Lyd, der lignede menneskelige Stemmer langt borte. Han havde aldrig hørt den før, men han vidste, at det var en frygtelig Trusel mod alt andet levende over Sneen. Det var Ulvene! Han vendte om og listede af, hurtigt og lydløst. Han gik ned gennem den tætte Skov og ud over den hvide So. De lange Haar paa hans høje Skuldre strittede, hans Øjne gnistrede grønt, og paa den anden Side af Søen standsede han og snusede i Luften. Og en Lugt af Død naaede hans Næsebor. Havde det været Sommer, vilde det have været uden Betydning for ham. Havde Mahto ikke vendt sig for at dræbe skabede Ulve, der var fulgt efter dem? Men oppe mod Nord er Vinter og Sommer vidt forskellige Verdener, der ikke styres af den samme Gud.

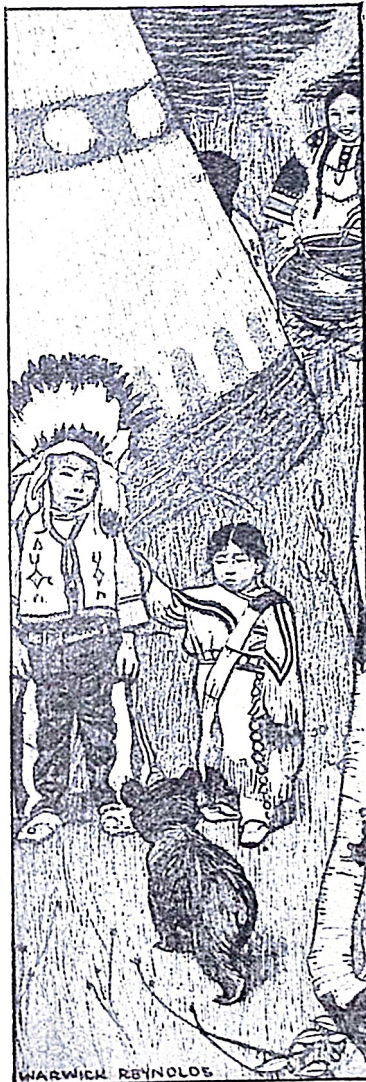
Ulvne, der altid er paa Farten, kommer, som Ulykken kommer. Paa een eneste Nat oversvømmer de en Egn, hvor man ellers ikke har truffet dem i Mands Minde.

Gyldenfødterne — de Indianere, der havde dræbt Mahto — var den Aften paa Vandring paa et ualmindeligt sent Tidspunkt. Pludselig blev deres Hunde aldeles ustyrlige, kiggede ængstelige ind mellem

Træerne, og Haarene rejste sig paa Halen af dem. Alle standsede. Da hørte ogsaa de Hungerhylet.

„De følger efter os“, sagde Anføreren, „de løber i vort Spor.“ Og han kendte dem!

Det vilde være Galskab at slaa Lejr i

den tætte Skov, saa de asede videre, Kvinderne med Børnene paa Armen.

Endelig fandt de en Ø ude i en Bæversø, og der slog de Lejr og tændte et vældigt Bål; men eftersom Natten skred frem, kom Ulvene tilsyne. De kredsede om Øen, Flok sluttede sig til Flok. Brændslet paa Øen slap op, og Mahataz — det var ham, der havde sat Snaren — gik over til Skoven for at hente noget. Han vendte aldrig tilbage.

Shakay kunde have levet mange Dage med Ulvene i Hælene paa sig. Flok vilde have afløst Flok, indtil han Saar efter Saar bukkede under for den grusomme Død paa Vintersporet; men nu saa han i det Fjerne Skæret af Baalet, hvis Varme og Tryghed han havde lært at elske, og i Nødens Time tovede han ikke med at styre der henimod, Ulvene samlede for at afskære ham fra den Sikkerhed, han søgte, og nu fulgte der en Scene, der var lige saa frygtelig som storslaet. I Løbet af et Sekund var de over ham. De bed sig fast i hans Snude, hans Labber og Skuldre; men nu rejste Shakay sig op og rystede sig, og de blodtørstige Udyr fløj af hans Pels, som om det kun var Iskrystaller. Bang! Klask! Bang! Hans vældige Forlæber arbejdede, og med hvert Slag slyngede han en Fjende 30 Skridt bort. Saa naaede han til Baalet, hvor han lagde sig ned mellem Børnene. Indianerne forholdt sig tavse; men den hvileløse Kreds lukkedes atter om dem, og Shakay rejste sig med en tordnende Brummen for at sprede dem igen med sine knusende Labber. Han blev hos Stammen hele Natten og gentog sine Angreb over en halv Snes Gange. Da Dagen brød frem, trak Ulvene sig tilbage. Indianerne brød hurtigt Lejren og satte Kursen op mod Tundrahøjderne, og Graabjørnen fulgte i Hælene paa dem, indtil de var ude af Dødsskovene. Nu var Faren overstaet, og Shakay vandrede alene over Sneen, henimod Solnedgangens Purpur.

Ved Lejrbaalet talte Gyldenfødernes Hovding: „Mine Børn,“ sagde han. „Iaften er vore Hjerter tunge. thi vi har mistet en stor Kriger, Mindet om ham skal være som Stjernerne, der altid er hos os. Mahataz døde som hans Sjæl ønskede det, og for ham vil der ikke mere være Sne og Regn, men kun Flodens Latter og Fuglenes Sang i Grenene. Det er godt at mindes Mahataz, men lad ikke hans Had til Shakay (Graabjørnen) blive et Stammehad ligesom Hadet til Skacha, (Jærven) og Mabneter (Ulven) Mahataz havde daarligere Minder om Shakay, — for var hans Fader ikke blevet dræbt af en stor Bjørn? Men havde Mahataz set, hvad vi har set, vilde han have vidst, at Shakay er et ædelt Dyr, hvis Venskab er meget værd, omend man maa frygte dens Had. Lad der derfor være Fred med Shakay, mit Folk! Jeg har talt!“

SCT. JØRGENS TROP OG FLOK har for nylig lidt et stort Tab, nemlig at Frøken *Magnussen* har forladt Flokken for at være Nonne, hvorved hun mener at gavne og glæde andre endnu mere. Det er som sagt et stort Tab, at Frk. *Magnussen* gaar bort, da hun var meget afholdt baade indenfor Troppen og Flokken. Vi er meget kede af, at hun forlader os, men vi vil haabe, at den nye Flokfører, Frk. *Gurli Lund*, vil blive Flokken en lige saa god Fører som Frk. *Magnussen*.

Pil,
(Forhen Ulv hos „Bella“).

EN TAK

Da „Bella“ nu har trukket sig tilbage fra vor Flok, vil jeg hermed paa Flokkens Vegne takke hende for det Arbejde, hun har gjort for os. Vi var alle meget kede af, at vi skulde undvære hende, men nu haaber vi at Kip vil føre Flokken videre til gensidig Tilfredshed.

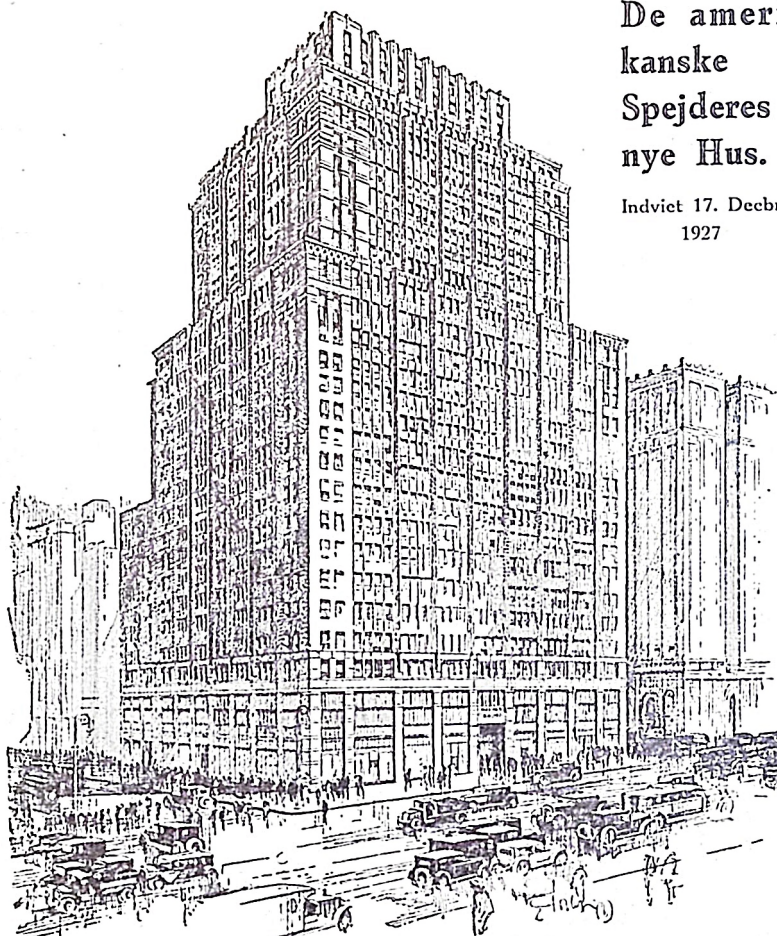
Endnu en Tak, „Bella“, og en Ulvehilsen paa Kammeraters og egne Vegne.

Sahi, Ulv.

(fortsat fra Side 1)

kende Vogne slæber af Sted med de vældige Byrder til nærmeste Jernbanestation eller Flodhavnplads, hvor Uldmasserne kan indlades og af de tungtlastede smaa Floddampere føres ud til Kysten. De store Oceanfragtdampere besørger Ladningerne videre til England eller andre Steder paa Jordens vide Kreds, hvor Uldspinderier og Væverier omdanne den fine, bløde, hvide australske Uld til solidt Klæde eller „uopslidelige“ engelske Uldvarer.

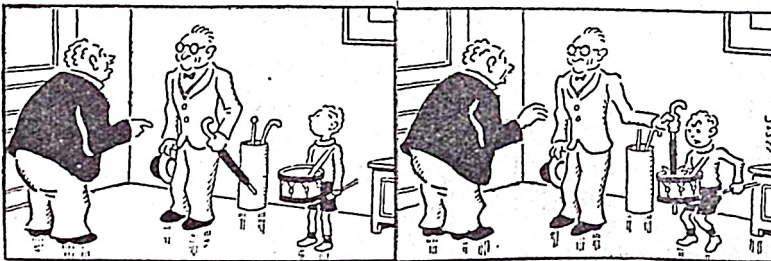
— Dette var kun faa og knappe Billeder af „Udventyret“. Hvad der ligger bagved af menneskelig Arbejdsindsats, af Udholdenhed og Villiestyrke, af Savn og Modgang for de Tusinder, der tager Pionerarbejdet op paa „Squatter Runs“ hele Australlandet over, det lader sig vanskelig skildre saa kortfattet. Vi forstaar kun, at det er Led i Tusinde andre, hvor hvide Mænd gør sig den hele Jord til Virkeplads og skaber sig en Fremtid og nye Sejre for den hvide Races Verdenserobring.

Det er vel nok almindeligt bekendt, at der herhjemme er Bestræbelser i Gang for at skaffe Spejderne deres eget Hus. Bestyrelsen tog paa Mødet den 11. Dec. 1927 det første Skridt og stiftede et Byggefond. Slet saa stort og flot som ovenstaaende bliver Bygningen næppe, og

maaske vil der ogsaa gaa endnu nogen Tid, før Kransen rejses paa „Spejdernes Borg“.

Men det *maa* og *skal* ske — — om ikke før, saa paa 25-Aarsdagen den 15. November 1935.

Goddag — Goddag, værsgø og læg Tøjet — der staar et Paraphystativ lige bag Dem.

FRA MARK OG SKOV

OM FUGLESANG

(Ved Lektor Lauritzen).

I.

Det er egentlig i Februar Maaned, man skal begynde at lytte efter Fuglene, hvis man vil lære at kende de forskellige Fugles Sang. Thi saa kan man faa fat paa de enkelte, som er her, og lære dem først at kende. Nu haaber jeg imidlertid, at dette er Spejderne i Hænde d. 1 Marts, og begynd saa straks, saa skal I se, hvor let det hele gaar.

Der er navnlig en af vore Fugle, som synger hele Vinteren. Det er *Gærdesmutten*. Skulde der være en og anden Spejder, som endnu ikke er præsenteret for den, saa vil jeg kendetegne den som en lille, graa Fugl med et stort Hoved og en afkortet Hale. Den færdes ved Gærder, i Grenbunker, i Buske og flyver ret hurtigt. Den kaldes ogsaa „Liden Thomas“, „Nældekonge“ og meget andet. Sangen minder om en Trille, men er en Rullen, idet der kun er een Tone i dem om Vinteren. Men klar og gennemtrængende er den. Tonhøjden er højest forskellig. Stundom er den to Oktaver over vort sædvanlige Tonesystem, altsaa to Oktaver over „femte Linie“, stundom kun een Oktav oppe. I Graavejr kan den f. Eks. sige:

Hold Hu mo ret op pe gamle Sto der.

Her er alle Noderne korte og lige lange. Hører man saadan en klar, frisk Rullen paa en graa Vinterdag, er der intet at tage fejl af. Det kan kun „Thomas Vinter“ præstere. Skinner Solen, kommer Fuglen straks i Humør, og saa kan det hændes, at Sangen faar følgende Udseende:

Hvor dog Solen skinner dejligt,
bravo, bravo, bra.

Her betegner Prikkerne korte Toner, Stregerne længere, og den sidste er en meget langt udtrukken Tone.

Hen paa Foraaret sættes nogle Nedgange og Opgange til, dog kun paa to Toner, og det hændes ogsaa, at Sangen pludselig gaar en hel Oktav ned. Men har man i Marts Maaned bidt rigtig Mærke i Gærdesmuttens Rullen, vil man altid kunde kende dens Sang.

Der er tre til af vore Sangfugle, som lader sig høre om Vinteren, nemlig *Bogfink*, *Rødhals* og *Musvit*. Den 9. Januar, altsaa midt i Vinterkulden, hørte jeg de to første synge. Musviten begyndte ved Januars Slutning. Jeg tror, at det vilde være hensigtsmæssigt at gemme Omtalen af Rødhalsens Sang til senere; thi det, den giver til bedste paa denne Tid, er ikke det karakteristiske for den. Det er muligvis heller ikke vore egne Rødhals, vi hører, men Gæster nordfra. Jeg kan vist gaa ud fra, at Bogfinken med sit røde Bryst og sine spraglede Vinger ligesom Musviten med sit gule Bryst og sorte Skæg er godt kendt.

Bogfinken følger i sin Sang ligesom Gærdesmutten den rette Linie, hvormed jeg mener, at Tonerne er lige høje (i Nodesystemet) og ogsaa lige stærke. Stot sidder den paa en Kvist og synger med al ønskelig Frimodighed. Men Sangen ender med et „Slag.“ De, som har dyrket Musik, ved, at man baade har Forslag og Efterslag. Bogfinkens Slag kan bestaa af begge Dele, indeholder i Reglen tre Toner af forskellig Højde, og Eftertrykket ligger i Reglen paa sidste Tone (dobbelts Forslag), men kan ogsaa falde paa midterste. Tonen er kraftig, lidt raa. Tonhøjden ligger omkring Grænsen mellem 1. og 2. Oktav over Nodesystemet. Om Efteraaret synger de gamle Bogfinkhanner ikke, medens de unge over

sig meget flittig, og man kan da høre megen ufuldkommen Bogfinkesang. Men nu i Februar har Sangen al ønskelig Ejendommelighed. Ud paa Sommeren (Juni) varieres den noget, dog uden at miste sit Særpræg.

Musviten lader paa denne Tid kun sin „Savskærtone“ høre. Det er nu 2 Toner, lige lange omtrent, dog med stærkt Eftertryk paa den første. De ligger godt en Oktav over Nodesystemet, og Forskellen paa deres Højde er i Reglen kun en halv Tone. Den forreste er den højeste. Nu er der at bemærke, at *Blaamejsen*, Musvitens nære Slægtning, ogsaa har Savfiling og maaske nok kunde finde paa at narre os i Marts. Men *Blaamejsens* Savfiling ligger, ligesom al dens Sang, højere tilvejs, og dens Toner er mere soignerede.

Musviten har imidlertid ogsaa en anden Sang, som høres lidt senere. Den gengives i Folkemunde ved Ordene: „Slid Din Tid! Slid Din Tid!“ Den bestaar af to korte, lige lange og lige høje Toner og saa en Tone, der er længere og ligger noget lavere (en Ters lavere i Reglen). Der er dog stundom mellem de to første Toner en halv Tones Forskel.

Sanglærken kommer hertil omkring 1. Februar og synger, saa snart Vejret er nogenlunde. Den stiger under Sangen opad i Skruelinie og holder sig svævende, og deroppe plejer den at synge en virkelig Trille. Den kan kun forveksles med *Hedelærken*, som imidlertid ikke skruer sig opad, men hvis Sang ikke giver Sanglærkens noget efter i Skønhed. Hedelærken er meget sjældnere hertilands end Sanglærken. *Størhannerne* kommer lidt senere end Sanglærken og begynder straks at sidde i Trætoppene i Flok og kvidre los. Hunnerne indfinder sig en Ugestid eller saa efter Hannerne. Men her er ofte Størflokke hele Vinteren. Det er nordligere Stære, og de sidder i Træerne langs Vejene og kvidrer los trods Kulden. Stæren har mange forskellige Sangmotiver. En hel Del er dens eget, og den er en Mester i at danne Overgange. Desuden efterligner den andre Fugle og alle Slags Naturlyd. Ogsaa Nattergalen prøver den at efterligne; men det slipper den nu ikkesaa gunstig fra. Dens Stemmeomfang er meget stort. De dybeste Toner ligger lige ovenfor femte Linie, de højeste mellem to og tre Oktaver højere.

Lærkerne regnes af mange for de fornemste Komponister; men her maa de i hvert Fald dele Æren med Solsorten. Stæren hører til Gengæld til de dygtigste Virtuoser.

(fortsættes i næste Nummer).

Redigeret af R. Feldbeek Christiansen, Landemærket 3, Kbhvn. K. Tlf. 10909.

Lidt om Søspejderne.

Der er Tid efter anden fra forskellige Spejdere stillet mig mange Spørgsmaal angaaende Søspejderne, som det ikke altid har været lige nemt paa staaende Fod at besvare. Nogle af de mest almindelige Spørgsmaal er nedenstaaende, som jeg her skal forsøge at besvare.

Sp. 1. Hvad vil det sige at være Søspejder?

Ja, Hovedformalet er jo i det væsentlige det samme — kun det, at Søspejderne benytter andre Veje for at naa det samme Maal. Det vigtigste for en Søspejder er Disciplinen om Bord. Hver eneste Søspejder, stor eller lille, maa ubetinget adlyde, adlyde uden nogensomhelst Indvending, uden Spørgsmaal eller sure Miner og ikke alene, fordi han er Spejder, men fordi baade hans eget og hans Kammeraters Ve og Vel er afhængig deraf. En Ting til, som en Søspejder skal kende og have Forstaaelsen af, er Ansvarfølelsen, ikke blot for det Fartøj, han er ombord i, men først og fremmest for sine Kammerater. Er en Trop i Lejr, og Vagten, træt af Dagens Anstrengelser, falder stille hen i en lille Blund, kan det tilgives, og der kan jo heller ikke ske saadan særlig Ulykke derved. Ganske anderledes er Forholdet ombord paa et Skib. Der er det en utilgivelig Forbrydelse at sove paa Vagten, ligegyldig hvorledes Vejret end er. Langt den overvejende Del af Skibssammenstød sker netop, fordi Udkigsmænd sover eller paa Grund af Vagtens Uopmærksomhed.

Sp. 2. Er der Risiko og Livsfare forbundet dermed?

Faren, der er tilstede for Søspejderer paa Togt, er ikke større end for Landspejderen i Lejr. Dog maa jo forudsættes, at Søspejderen ikke paa egen Haand indlader sig paa noget, han ikke har tilstrækkelig Kendskab til. Det gælder ombord i et Søspejderskib som ingen andre Steder at være gode Kammerater og nære absolut Tillid til hinanden og

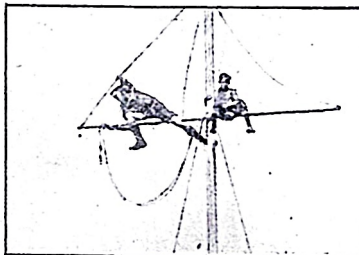

Vi har baade „hele“ og „halve“ Kæmper. To jævnaldrende.

Erik Andersen, fot.

I Varmen.

Musten paa „Rheden“, 1' Nyboder Trop.

ubetinget Tillid til Førerne. Er dette Tilfældet, tør jeg rolig paastaa, at et Søspejderskib kan færdes hvor som helst med samme Sikkerhed, som en Bil kører hen ad Landevejen. At Mandskabet bestaar af Dreng forringer slet ikke Sikkerheden, naar blot Sejl og Rig er baseret paa at blive betjent af Dreng.

Sp. 3. Koster det mange Penge?

Nej, jeg vil snarere paastaa, at det i det lange Løb er billigere, for som Regel skal en Søspejder aldrig bruge Penge til Jærnbane eller lignende, og Kontingentet er noget nær det samme som i alle andre Tropper. Dette vil dog ikke sige, at en Søspejdertrop har mindre Udgifter end andre Tropper. Nej, tværtimod, Udgifterne er flere Gange større, men ved ihærdigt, ja mange Gange strengt Arbejde maa Søspejderne selv sørge for at holde Udgifterne for Troppen nede, saaledes at de kan blive overkommelige.

Sp. 4. Er Søspejdertroppen en Forskole for Søens Folk?

Hertil kan svares baade Ja og Nej. Ja, fordi en Søspejdertrop altid vil være en glimrende Forskole for Dreng, som vil være Sømænd. En Skole, hvor der endog foruden almindelig Sømandskab læres ikke saa lidt Navigation. Jeg kan f. Eks. fortælle følgende lille, sandfærdige Historie.

En af mine dygtige Spejdere, Gunnar, tog i Foraaret 1926 ud med en dansk Damper som Dæksdreng. En Dag fik en af Matroserne ombord Ordre til at spledse en Wire, og Gunnar fik Besked om at hjælpe Matrosen med at holde. Lidt efter kom Styrmænd til bage for at tilse Arbejdet. Stor blev hans Forbavselse, da han saa, at det var Gunnar som spledsede, og Matrosen, der saa til for at lære at spledse. Ikke mindre blev hans Forbavselse en anden Dag, da han hørte Gunnar forklare en Letmatros, hvorledes man bar sig ad med at udfinde Diviationen paa Kompasset.

Men da der i en Søspejdertrop fin-

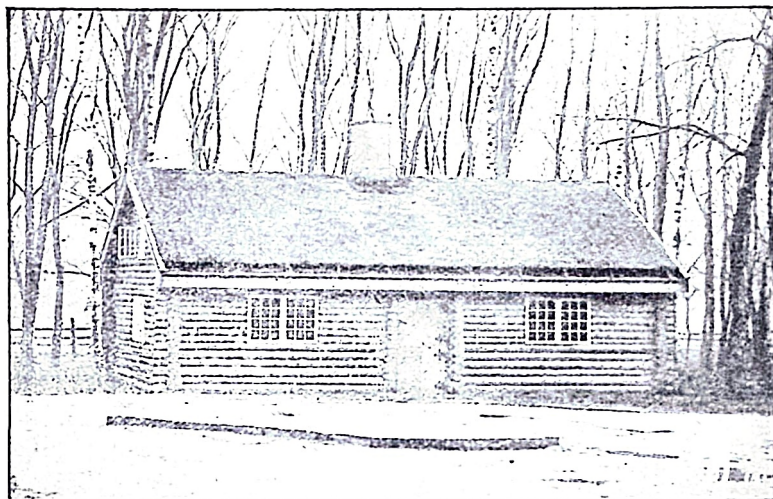
des mange Søspejdere, som er i Lære i Land, og som aldrig bliver professionelle Sømænd, maa Svaret ogsaa blive Nej. Som Helhed maa siges, at en Tropsfører aldrig søger — som i Sjøromanerne — at fremstille Sølvet som eventyrligt, tillokkende, herligt Driverliv, men nøjternt forklarer Spejderne, hvad det i Virkeligheden er. Ved Selvsyn som Søspejder vil Drengene ogsaa snart blive klar over, at Romantikken bør skæres væk fra Sølvet. Og mange er de Drenge, der gennem Søspejdertroppe er blevet klare over, at de elsker Sjøen, men kun som Søspejdere, deres Fremtidsstilling vil blive i Land.

Sp. 5. Hvorfor findes der kun ca. 200 Søspejdere i Danmark?

Fordi det i endnu højere Grad indenfor Søspejderne end andre Steder kniber med at skaffe Førere. En Tropsfører for en Søspejdertrop skal jo selvfølgelig være i Besiddelse af de samme Egenskaber som enhver anden Tropsfører; men desforuden skal han være en absolut dygtig Sømænd og helst ogsaa have nogen Kendskab til Navigation. De fleste dygtige Sømænd har deres Erhverv paa Sjøen og kan naturligvis ikke være Førere, og Resten, som har deres Beskæftigelse i Land, kan eller vil ikke ofre al deres Fritid til Fordel for en Trop. Hertil kommer saa tillige Vanskeligheden med at skaffe de mange Penge, som er nødvendige til Starten af en Trop.

A. Eriksen.

Hytteseekretærens Spalter.

KØGESPEJDERNES HYTTE „BLOKHYTTEN“

Søndag den 29. Januar indviede 1ste Køge Trop sit Tropskus. Vi har flere Gange fortalt Jer, at dér blev der alt-saa et Tropskus, som var værd at efterligne. De Forhaabninger, vi havde stillet, efter at have set Huset under Udførelsen, viste sig at blive fuldt tilfredsstillende ved Indvielsen. Det er det første Tropskus i Danmark, der er ud-

ført helt som Bjælkehytte, hvor selve de afbarkede Stammer udgør Væggen og altsaa ses baade udvendig og indvendig. Indtrykket bliver vægtigt og solidt, man faar den rigtige Fornemmelse af, at dette her er noget, der vil blive staaende, og langt ned gennem Tiden vidne om 1ste Køge Trops Tradition og Minder.

Det viser sig, at et Hus bygget paa denne Maade ikke bliver dyrere i Materialer end et Hus bygget af savskaarne Planker, men Arbejdet er til Gengæld mangedoblet. Køgespejderne har yderligere selv hentet Stammerne i Skoven, hvor de var købt paa Roden, selv fældet og afbarket dem og selv — i hvert Fald i væsentlig Grad — tildannet dem og indbygget dem i Hytten. Som sagt, Arbejdet hermed er uhyre, men Glæden og Tilfredsstillelsen ved det fuldendte Arbejde derfor ogsaa saa meget større. Køgespejderne har Grund til at være stolte over deres Arbejde. Det er en ualmindelig smuk og god Hytte, de har bygget sig.

Hytten indeholder en Forstue, en Storstue med en baade smuk, ejendommelig og — vel varmende Pejs — et meget rummeligt Køkken med Komfur, en mindre Stue med Kakkellov og endelig et Loft, paa hvilket der mindst kan sove 50 Spejdere paa en Gang.

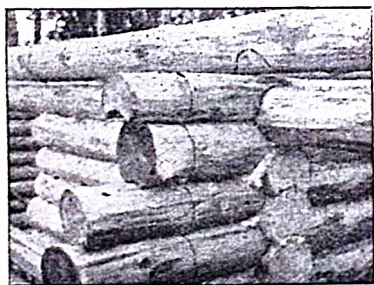
1' Stege Trop — 1 Bøgestrømnen.

Af Inventaret er strengt taget kun Pejser færdig, men den er ogsaa god, bygget af Kampesten og meget aaben, saa al Varmen kan komme ud i Stuen. Møblementet kommer efterhaanden. Det er Meningen, at hver Patrulje skal udføre enten en Bænk, et Bord eller et andet større Møbel, som Drengene siden med Stoltthed kan beskue som deres *personlige* Bidrag.

Selve Indvielsen foregik paa Troppens 10-Aars Fødselsdag. Et Par Hundrede Mennesker var mødt op. Først bød Tropsraadsformanden, Bankdirektør Schmidt, Velkommen og rettede en Tak til Gammelkjægegaard, der havde stillet Grunden til Raadighed. Derefter fortalte Formanden for Byggeudvalget, Købmand Berglöv om Arbejdet og mindede Spejderne om, at med dette store og fortræffelige Trophus, som de med Ære kunde kalde deres, fulgte ogsaa Forpligtelsen til at være Huset værdigt, ikke alene faa Koge Trop til at vokse sig stor, men mere end det — at vokse sig stærk og dygtig. Lykke til det! Tropsfører, Ingeniør Per Lang, takkede.

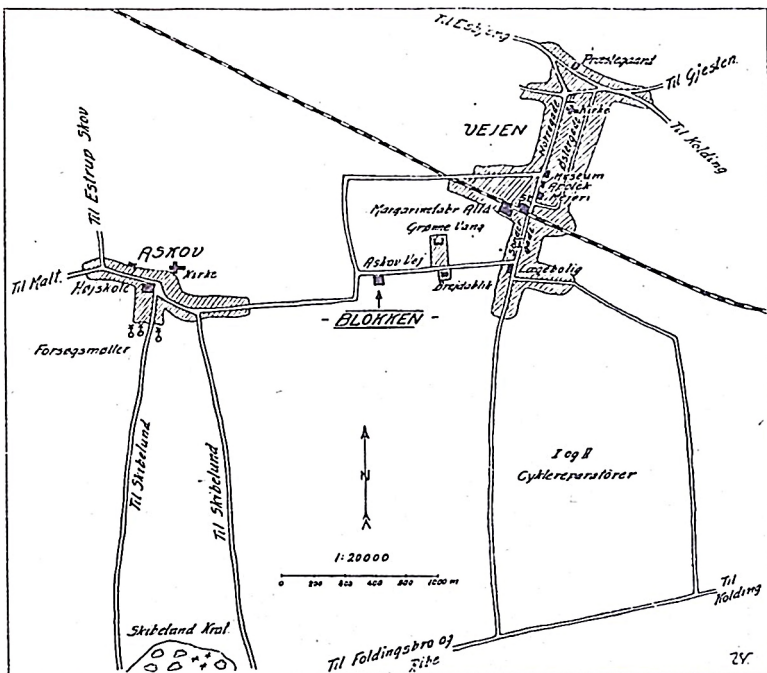
Om Aftenen var der Fest for Trop-
pens paargørende, nuværende og gamle
Spejdere. — — Hytteudvalget var
inviteret med til Indvielsen og hav-
de sendt sin Sekretær derned, og da
denne er den samme, som skriver dette,
vil jeg slutte med at raade Jer alle sam-
men til ved Lejlighed at lægge Jeres
Vej over Køge, det er en morsom og
gammel By, det ved I, men jeg vil til-
føje: en gæstfri og smuk By, og en
By, der har gjort en stor Indsats for
at skaffe sine Spejdere et Hjem; vi,
der vil faa Lov at gæste Køge, siger
Tak og glæder os til en Vandring til
„Blokhytten“.

Halfdan Lav.

Saaledes saa Begyndelsen til Køge
Tropshus ud.

Rosende Ord fra Hytteudvalget.

Blandt de sidste Indmeldelser i Hytte-
ringen er „Blokken“ — Kong Mag-
nus Trop, Aaskov pr. Vejen. Det har væ-
ret os en sørlig Glæde indenfor Hytte-
udvalget at modtage netop denne Ind-
meldelse — ikke fordi „Blokken“ som
Hytte betragtet skal opstilles med det
mest fuldendte, thi en Hytte bør jo bære
Præget af den specielle Trop, den til-
hører; men fordi der med Indmeldelsen
følger et meget interessant „Oplysnings-
materiale“ i Form af Kortskitse med
Hytten indtegnet i Terrainet, nogle ori-
enterende Bemærkninger om „Blokken“
og dens Beliggenhed, samt en Forteg-
nelse over alle Seværdigheder i Omeg-
nen.

Det er en mægtig Lettelse for en Fører, der agter at benytte nogle af Hytterne paa sin Patrulje- eller Tropsvandrejre at have alle disse Oplysninger ved Haanden — nemlig i vort Blad. Derfor er det vor Mening indenfor Hytteudvalget at offentliggøre alt „Oplysningsmateriale“ af lignende Art, efterhaanden som det kommer os i Hænde og paa denne Maade at skaffe en let

tilgængelig Oversigt over Hyttingen.
Vi begynder her med Blokken:

Særligt Reglement for Blokken, tilhørende Kong Magnus Trop:

Særligt Reglement for Blokken, tilhørende Kong Magnus Trop:

- 1) Hytten tjener til *Tropslokale* for Troppen, hvorfor Gæster bør vise særlig Omhu med Brugsgenstande og Udsmykning, der findes i Stuen.
- 2) Ved Ankomsten vil den bespgende Trop eller Patrulje faa attacheret 2 Kong Magnusspejdere, der vil give Anvisning paa Halm og Brænde, Mælk, Kartofler, der faas i de omliggende Gaarde, og paa Handlende i Byen, ligesom Affaldshuller og Latrin graves efter deres Anvisning.
- 3) For Afbenyttelsen af Hus og Plads køber hver Spejder et Fotografi af Hytten, der faas hos Tilsynsførende eller hans Repr sentant for 25 år.

„Bløkken“ er det naturlige Raststed
paa Vejen gennem det sydlige Jylland

fra Øst til Vest, en passende Dagstur fjernet fra begge Kyster, f. Eks. med Natteophold Dagen før i Kolding og Dagen efter i Ribe (Tropshuset „Tangehuset“). „Blokken“ ligger paa Askovvej sydvest for Vejen By (ca. 700 m ud ad Askovvej). Til Huset hører Øvelsesplads (med Baalring) paa ca 200 m², der har Læ fra Vest og Øst og egner sig godt til Lejrplads. „Blokken“ modtager Gæster hele Aaret rundt. Man melder sig skriftligt 8 Dage i Forvejen til Tropsfører Læge Heuch, Vejen. Der er Plads til 20 Mand paa Halmleje. Brønd forefindes.

Seværdigheder paa Egnen: I Vejen: Musæet paa Springvandspladsen med alle Billedhugger Niels Hansen-Jakobsens Arbejder, Æresbolig og Atelier for samme. Samling af Malerier og Keramik. Margarinefabriken „Alfa“. Askov Høj-skole, Skibehund Krat med Modersmaal, Magnusstenen, Genforeningsstenen og den historiske Mødeplads med Mindestenen for sønderjyske og kongeriske Folkeførere. Kongeaalen med Skodborg gl. Toldsted og Kloppenborg-Skrumsagers „Frihed“. Frederik d. VII Stenen ved Kolding-Esbjerg Landevej. Afstande: Fra Kolding 23 km, fra Ribe 40 km, fra Haderslev 45 km, fra Esbjerg 50 km.

Som man ser af ovenstaaende, er der med Indmeldelsen af „Blokken“ givet en virkelig fyldestgørende Oversigt over den som Brug til Vandrerhytte.

Svend Udsen.

Ann.: I December-Nummeret fandtes 2 Fotografier af „Blokken“ — et set udvendigt fra og et af Tropslokalet.

Red.

Vi kan sagtens smile

for vi bruger

Spejdent-Tandpasta.

Kendte enhver Spejder dens fortræffelige Egenskaber, brugte han intet andet.

Jacob Texiere fortæller om H. C. Andersen.

„De er nok Livbaand! saadan indvortes Livbaand!“ (Flipperne).

Vi har vist alle hørt Jacob Texiere læse op, har alle nydt hans glimrende Fortolkning af H. C. Andersens smukke, betagende Eventyr. ... Jeg husker, at første Gang, jeg hørte Texiere, var jeg en Dreng paa fjorten Aar. Oplæseren fortalte Eventyr i vor gamle Skole, og saa storartet morede jeg mig, lo saa højt og vedvarende, at min Klasselærer maatte liste hen til mig, slaa mig over Nakken og tyse paa mig. Min Latter truede med at overdøve Texieres Oplæsning. Den Gang kunde jeg kun finde det morsomme (Overfladen) i H. C. Andersens Eventyr — senere har jeg søgt at trænge ind til Kernen.

Den store verdenskendte Kritiker: Georg Brandes skrev i sin Tid om Jacob Texiere: ... han sidder inde med en ualmindelig Evne til Karakterisering, som gør dem (Eventyrerne) nye. Han forstaar først og fremmest at give Dyrene Liv, dyriske Liv og derigennem Menneskeliv. ... Man hører Dyrene tale deres eget Sprog. Og saaledes ogsaa med Tingene. Han formaar at give de Laster, Eventyrerne vil ramme, det rette Udtryk: Indbildskheden, Pralesygen, Løgnagtigheden, Selvbedraget, Sladderagtigheden, Selvretfærdigheden ...

Denne Udtalelse af Georg Brandes kan vi sikkert alle skrive under paa. ...

Jacob Texieres Navn er ogsaa kendt og skattet ud over Landets Grænser. ... Han har levendegjort H. C. Andersens uforgængelige Værker for adskillige Mennesker, har fremmet Forstaaelsen af dem. ... Hvis man ikke har hørt denne Eventyrmænd, er man en stor Oplevelse fattigere; men har man blot hørt ham een Gang, vil man søge hans Selskab, saa ofte det er muligt.

„Vil De ikke fortælle os lidt om H. C. Andersen?“ har jeg bedt Jacob Texiere.

„Jo,“ lød Texieres Svar, „i Andersens Eventyr. „Ole Lukøje“ hedder det: „I hele Verden er der ingen, der kan saa mange Historier som den Ole Lukøje — han kan rigtignok fortælle.“ ... Det samme kan siges om H. C. Andersen — thi ingen i den store, vide Verden er som han — og det mærkelige er jo, at baade Børn og Voksne kan have lige stor Glæde af at læse ham. De Voksne skal læse ham med Eftertanke; men saa vil det ogsaa gaa op for dem, at hvert lille Eventyr, de faar til Livs, er enten som en hel Roman, som en Komædie og sommetider som en Tragedie. Hvert Eventyr vil gøre dem til bedre Mennesker, sanvist som det fundamentale i Andersens Livsvisdom var Overbærenhed. ... Jeg kommer til at tænke paa følgende lille Episode: For mange Aar

siden fortalte jeg Eventyrene i Vordingborg, og da mindes jeg, at jeg, da jeg havde fortalt „Tepotten“, hørte en gammel Bonde udbryde: „Se, det skulde vi høre i Morgen i Kirken.“ (Det var Søndag næste Dag).“

„Tror De, H. C. Andersens Navn vil leve gennem de kommende Slægtled?“

„Ja — aldrig vil nogen af de moderne Eventyrbøger kunne fortrænge Andersen fra Sindet og Hjertet, thi den Poesiens røde Traad, som løber gennem alle hans Eventyr, det er det Gudbenaadede — — — alle de andre Forfattere er som Dverge ved Siden af en Kæmpe.“

„Hvordan var H. C. Andersen som Menneske?“

„Mennesket H. C. Andersen kan man bl. a. stifte Bekendtskab med i hans vidunderlige Bog: „Mit Livs Eventyr“. ... Desforuden er der i de senere Aar udkommet ikke saa faa Bøger om H. C. Andersen, hvor iblandt Eliith Reumerts: „H. C. Andersen som han var“ indtager en høj Plads — ogsaa Rigmor Stampes Bog: „H. C. Andersen og hans nærmeste Omgang“ er udmærket.“

„Hvad ligger der gemt bag Eventyrenes Skal?“

„For at belyse dette Spørgsmaal kan man i stærkt sammentrængt Form sige om f. Eks. „Den uartige Dreng“: Eventyret er skrevet ca. 1836. — I Aarene 1835—36 var Andersen meget fattig og meget forelsket. Digteren i Eventyret er ham selv. Med Vemod, men dog med Skælmeri gives der et Billede af An-

dersens Ensomhed. ... „Tepotten“ er en Menneskeskæbne, som viser hvorledes Hovmod staar for Fald. ... „Kæreste-folkene“ er en tragikomisk Historie om Toppen og Boldens Kærlighedseventyr. ... „Hjertesorg“, hvad Digteren ofte maatte opleve som Barn, som den fattige, forfulgte og haanede Dreng maatte han mange Gange staa udenfor og se de andre lege. ... „Pengegrisen“ er en morsom satirisk Skildring af Pengenes Magt og Afmagt. ... „Bedstemor“ er et skønt poetisk Billede af „gamle Mormor“, og hvad hun aldrig glemte. Da Andersen skrev dette Eventyr, har han sikkert tænkt paa sin egen højtskede Farmor. ... „Et Blad fra Himlen“ belyser paa symbolsk Vis Geniets Skæbne, d. v. s. Andersens egen Skæbne og giver den pedantiske Videnskab drøje Hug. ... Ja, jeg kunde blive ved med at forklare; men maa jo holde op en Gang.“

„Læser Ungdommen H. C. Andersen?“

„Den danske Ungdom, d. v. s. de unge i Aarene fra ca. 15—20 Aar læser ham ikke meget. De mener, at ham er de vokset fra. Men har man dem siddende foran sig, hørende paa, naar Eventyrene bliver fortalt, saa er de baade interesserede, lydhøre og forstaaende, og jeg ved med Sikkerhed, at mangen en ung, naar de rigtig har lært Andersen at kende, stadig og stadig vender tilbage til ham — og bliver mere og mere begejstrede — — —.“

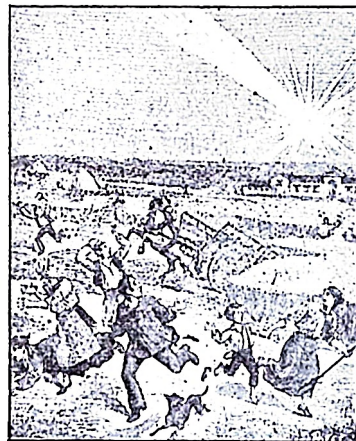
Henry Dahl.

Om Meteorsten.

Af Torvald Kohl.

„Nok se, men ikke røre,“ hedder det om Stjerneblomsterne paa det store Himmeltæppe Ved vore Undersøgelser af Verdenskloderne staar vi passivt; vi kan ikke flyve derop, og det synes derfor, som om den Mand kunde faa Ret, der udtalte: „Hvad en Stjerne er, faar man aldrig at vide.“

Vi maa ganske vist nøjes med, hvad der sendes os ude fra Verdensrummet,

Elksploderende Ildkugle paa Landet i Frankrig.

men, ret betænkt, er det dog slet ikke saa lidt. De fleste ved da nok, at Lystraalerne fra de egentlige Stjerner, de glødende Solkloder, kan analyseres, og de fortæller os virkelig, takket være Spektralanalysen, hvilke Stoffer der forefindes oppe paa de fjerne, utilgængelige Stjerner. Og der sendes os mere endnu! Det er mindst ligesaa vigtigt at undersøge de faste Bestanddele, som ude fra Verdensrummet nu og da falder ned paa Jorden: Meteorstenene.

Ved „Meteor“ forstaas overhovedet et Luftsyn, men medens man i Meteorologi kun giver sig af med de Luftsyn, der har deres Oprindelse i selve Jordatmos-

K. F. U. M. = Spejdernes Landsudstilling.

Paa Grund af det sene Tidspunkt kan vi desværre ikke bringe et udførligt Referat fra Udstillingen i dette Nummer. Vi kan kun bringe den glædelige Meddelelse, at Udstillingen blev en Kæmpesucces. Selv de dristigste Forventninger blev overtruffet. I næste Nummer skal vi bringe et udførligt Referat, der vil blive ledsaget af Tegninger og Fotografier.

Konditor Henning Klenz

St. Kongensg. 12 — Cent. 5011

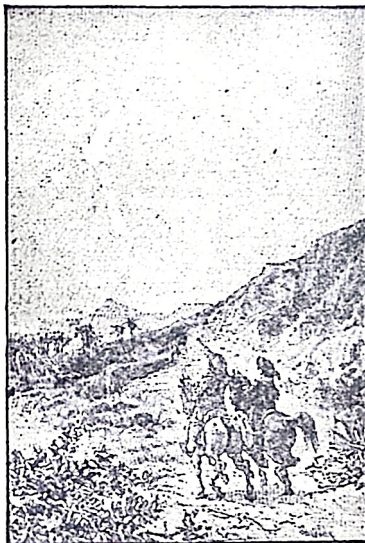
De bedste Kager, Chokolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

færen, behandler Astronomien de udefra kommende Lysglimt. De tilhører ikke Jordatmosfæren, men færdes ude i Verdensrummet, og det er ved astronomiske Undersøgelser gjort utvivlsomt, at *Stjernesku-* disse Smaalegemes af ganske ubetydelig Vægt, er Opløsningsprodukter af Kometer, som kommer Jordbanen nær. Den Hurtighed, hvormed Lyset tændes og slukkes, viser, at den „himmelske Tændstik“ er os ganske nær. Luftlaget om Jorden er den Strygeplade, Tændstikken kræver for at komme i Brand. Det er jo paa Grund af Modstanden, at de gløder, fordampes og smuldrer hen i en gennemsnitlig Højde af ca. 100 km. Da Jorden d. 27. Nov. 1872 løb igennem Bielas opløste Komet, faldt der over hele Jorden ca. 300 Millioner Stjernesku, og det kaldes en *Stjerneskuregn*. Under sædvanlige Forhold regner man med 6 Stjernesku i Timen for en enkelt lagttager, men selv dette ringe Tal løber dog op til 12 Millioner pr. Døgn over hele Jorden.

Storre Meteorer kaldes *Ildkugler*. Deres Lysskær kan være saa stærkt, at det i et Nu forvandler Nat til Dag over et Omraade som hele Danmark. Der indtræder ofte en Eksplosion under tordenlignende Brag, og den efterladte graa Damp- eller Askehaale kan i længere Tid holde sig synlig. Da hændes det, at Ildkuglens Brudstykker falder ned som *Meteorstene* (Meteoriter.) Med en vis andagtsfuld Ærefrygt betragtes disse „stumme Vidner fra en anden Verden“, og de undersøges naturligvis meget nøje. Det har da vist sig, at de netop indeholder vore kendte jordiske Grundstoffer. Manskerner mellem *Sten-* og *Jernmeteoriter*. De første har en tynd, glinsende, sortebrun Skorpe med ophøjede Aarer, som ofte danner et helt Net. Skorpen er den smeltede Overflade af den indvendige graa, kalkholdige Stenmasse, hvis Dele ofte er sammenkittede Smaakugler (Chondrer). I nogle Stenmeteoriter er der endog fundet Kulstof (Diamanter), og mange andre indeholder isprængte Jernkorn i større eller mindre Mængde. De egentlige Jernmeteoriter bestaar derimod helt igennem hovedsagelig af Jern, og naar en saadan støttes med en Syre, ser man paa Overfladen de efter Opdagelsen benævnte *Widmannstättenske Figurer*, en Mængde krydsstillede Striber mellem Lagene af det rene Jern og Nikkeljernet, hvorved de bliver let kendelige fra vore jordiske Jernklumper.

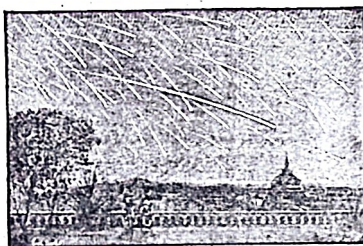
Lige fra de ældste Tider meldes der om himmelfaldne Stene. Den sorte Sten

i Muhamedanernes hellige Hus Kaaba (udtales Ka-aba) i Mekka er rimeligvis en Meteorsten. Ifølge Sagnet er den af Englen Gabriel bragt ned fra Himlen. Enhver rettroende Muhamedaner bør i det mindste een Gang i sit Liv drage til Mekka, kysse

En Ildkugles Eksplosion i Brasilien.

Stenen og væde den med sine Taarer. — Over Ægos Potamos viste der sig Aar 468 f. Kr. F. en frygtelig gnistrende Ildsky, der udkastede en uhyre Meteorsten. Den laa der endnu paa Plinius Tid (500 Aar

Den store Stjerneskuregn den 27. November 1872.

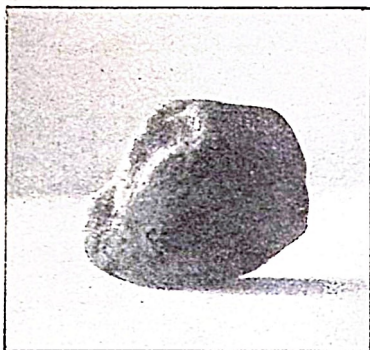
senere) og var af Størrelse som en almindelig Vogn. — Aar 1511 slog en Ildkugle ned ved Crema i Italien. Stumperne af den dræbte under Nedfarten Fugle i Luften, Faar paa Marken, ja endog Fiske i Vandet, og ulykkeligvis tillige en Klosterbroder. Der faldt ca. 1200 enkelte Stene, og en af dem vejede 130 kg. — Aar 1660 faldt der en ganske lille Meteorsten ned i et Kloster i Milano, hvor den dræbte en

Franciskanermunk. Man fandt i Ligets Skulder et dybt sort Saar og nederst i dette en rund Sten, som smuldrede mellem Fingerne og udbredte en stærk Svovl-lugt.

— Aar 1853 blev en Hest dræbt af en Meteorsten ved Parempuyre i Sydfrankrig. En lille Dreng trak Hesten langs Randen af et Krat, pludselig hører han et Tordenbrag, ser op og faar Øje paa en sort Sten, der farer lige imod ham, og som i næste Sekund slaar Hesten til Jorden. Aandelos iler Drengen hjem og melder, hvad der er sket. Alle forbavsedes ved Synet af den „sorte Sten“, som bragtes hjem paa en Trillebør. Den vejede 45 kg, og det viste sig senere, at den kun var et Stykke af en meget større Meteormasse.

Et særligt berømt Stenfeld fandt Sted 1803 ved Aigle i Normandiet. Ved højlys Dag saas en stor Ildkugle, som gik fra SØ—NV, og paa den ellers rene Himmel saas en lille kulsort Sky, hvorfra der hortes tre stærke Drøn, fulgt af en Larm som af Geværskud og Trommer, og saa faldt der paa en aflang Flade, der var 8 km lang og halv saa bred, ca. 2000 Meteorstene, Retningen paa Jorden var ligesom paa Himlen SØ—NV. De Mennesker, der saa Stenene falde, skyndte sig hen for at tage dem op, men de maatte pønt lade dem ligge — forelobig; thi de var hede og dampede synligt. Den største af Stenene vejede 9 kg. Nu maatte al Tvivl om, at der gives himmelfaldne Stene forstumme, og den store Digter Goethe, som havde hørt til Tvivlerne, kom paa andre Tanker og fik sig efterhaanden anskaffet en værdifuld Samling af Meteorstene. — Et andet berømt Stenfeld fandt Sted ved Byerne Pultusk og Ostrolenka i Polen. d. 30. Januar 1863, Kl. 6¹/₄ Aften. Beboerne af Warschau saa en glimrende Ildkugle, tilsyneladende halv saa stor som Fuldmaanen. Den oplyste Staden og Omegnen med Daglysets Klarhed. Tre Minutter efter hortes et voldsomt Brag, og Lufttrykket var saa stærkt, at mange Vinduesruder gik i Stykker. Samtidig faldt der paa en lang Strækning mange Tusind større og mindre Meteorstene. Ildkuglen blev set i hele Polen og Dele af Rusland, Tyskland, og Østerrig.

Af særlig Interesse for os Danske er den Meteorsten, som faldt d. 26. Aug. 1878 Kl. 2¹/₂ Em. i Landsbyen Mern ved Præsto, det eneste sikkert konstaterede Meteoritfeld i Danmark. Folkene paa en Gaard var just i Færd med Markarbejde, da de horte en Susen i Luften. En Mand,

Metcorsten fra Pultuskfaldet d. 30 Jan. 1868. Tilhører Torvald Köhl, „Carina“, Odder. Den består af kulsur Kalk, Magnesia og Jern, vejer 42 Gram og har en Vægtfylde af 3,6.

Rasmus Hansen, der stod paa en Vogn hvor de læssede Ærter, saa at den mørke Sten plojede en Fure i Jorden. Han sprang ned, løb hen og tog Stenen, men brændte sine Hænder. Stenen, som vejer 3½ kg, opbevares nu i Københavns mineralogiske Museum.

Torvald Köhl.

Den blinde Ungdoms Undervisning og Uddannelse.

Ved Henry Dahl,

De fleste af os tænker sikkert ikke paa, hvilken stor og vidunderlig Naadegave, vi ejer i *Synet*. Vi skønner ikke tilstrækkeligt paa vore gode, skarpe Øjne, glemmer ofte at være taknemmelige for, at vi ikke som saa mange stakkels Mennesker er tvunget til at leve i et evigt Mørke.

Men, *hvis* vi nu var blinde? — *hvis* vi nu ikke kunde se Sollyset, nyde Naturens Skønhed, hvorledes skulde vi da leve Livet? — Var Tilværelsen da i det hele taget værd at føre?

Ja maa Svaret lyde. De blinde lever i deres egen Verden, der paa mange Omraader er vidt forskellig fra vor; men ogsaa denne Verden rummer Glæde og Skønhed, Arbejde og Kundskaab.

„Dansk Blindesamfund“ har venligst tilsendt mig Stof til en lille Artikel om den blinde Ungdom, dens Undervisning og Uddannelse. Oplysninger til nedenstaaende har jeg hentet fra en Beretning om Blindesagen i Danmark afgivet i December 1927 til „Folketenes Forbund“.

Her i Landet har der i lange Tider eksisteret Undervisningspligt i Alderen

fra syv til fjorten Aar. En kultusministeriel Skrivelse, saa sent som 25. Juli 1906 udtaler dog, at derfra er blandt andet *blinde* Børn undtagne Men da denne Regel var i Stand til at bevirke, at blinde ved Forældres eller andre Opdrageres Mangel paa Forudscenhed maatte undvære deres sædvanlige Undervisning og Oplæring og derved kunne kom-

Blinde Piger i Arbejde paa Væversalen.

me til at ligge Samfundet til Byrde og ogsaa senere i Livet selv savne den Tilfredsstillelse, som gode Skolekundskaaber giver sin Indehaver, er dette nu ved Lov af 31. Marts 1926 forandret saaledes, at der for blinde Børns Vedkommende er Undervisningspligt i ti Aar fra det

NOGLE BUESKYTTEBILLEDER

Til venstre: den rigtige Stilling ved Flugtskydning. Til højre: hvor Spejderne ivrigt driver den ædle Sport (St. Clemens Tropic, Aalborg).

Hvorledes gaar det med din Træning til Korpsleiren?

ottende Aar paa Statens Blindeinstitut eller Blindeforskole, medmindre der efter de stedlige Skolemyndigheders Skøn paa anden tilfredsstillende Maade spørges for Børnenes Undervisning.

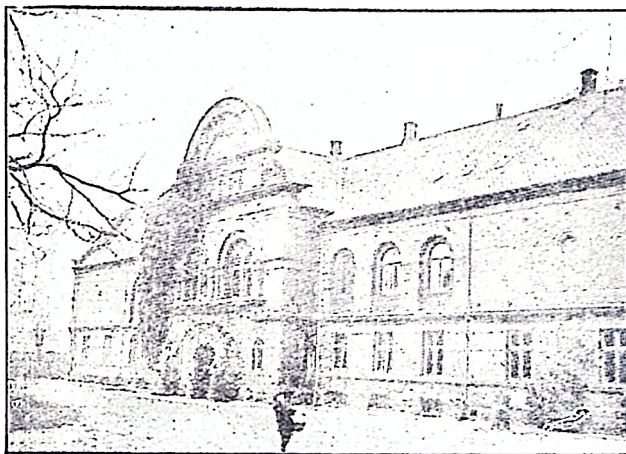
Hvorledes undervises da disse Børn?

Paa Blindeforskolen undervises de fortrinsvis af Lærerinder, mens Lærere er de mest fremherskende paa Blindeinstituttet. ... Drengene og Piger undervises sammen i Klasserne begge Steder.

Undervisningen finder Sted i de almindelige Skolefag, i Sang og Gymnastik foregaar den ganske som i en almindelig Skole. Af Sprog undervises i Tysk og Engelsk. For Naturfagene Vedkommende forefindes paa begge Institutter righoldige Modelsamlinger.

— Ved Regneundervisningen anvendes Blytial med Brailles Skrift, medens i Geometrien Brugen af Blyant erstattes med Benyttelsen af Tandhjul. ... Ved Undervisningen af de yngre Børn spiller Frøbels Haandarbejde og Øvelse i Modelleringen en stor Rolle, og Sløjdeundervisningen hos de ældre fremmer den enkeltes Omtanke, ligesom den bidrager til at anskueliggøre Genstandenes Bestanddele, Form og Størrelse. Der har været gjort flere Forsøg med almindelig Skriveundervisning, uden der dog er opnaaet synderligt. Men nu vil man forsøge at naa saa vidt, at ethvert blindt Barn kan opnaa at skrive sit eget Navn paa almindelig Maade. Desværre er man her i Danmark paa eet Omraade tilbage for andre Landes Undervisning af blinde, idet man endnu ikke har sørget for at indrette en Undervisning, der kunde føre den intelligente blinde frem til at tage Studentereksamen og saaledes giver Adgang til at fortsætte Studierne ved Universitetet og andre højere Lærestalter.

Mange Mennesker, der ikke har været i nærmere Forbindelse med blinde, har det Begreb, at de blinde daarligt kan gaa alene, uden Ledsager. Disse Mennesker skulde aflægge Blindeinstituttet et Besøg, og de vilde hurtigt komme til at indse, at de er vild paa Kareten, som man siger. ... De blinde Børn færdes frem og tilbage paa Gangene, op og ned ad Trapperne med lige saa stor Sikkerhed og Hurtighed som seende, de

Det kgl. Blindeinstitut i København.

vakler ikke omkring fra Sted til Sted, intet forhindrer dem i at komme frem saa hurtigt, som de selv ønsker. Denne Frihed i Bevægelserne er vel nok i første Instans en Frugt af Gymnastikundervisningen. Og det er rimeligt, at Gymnastikken ikke blot virker gavnligt paa den ene Side af deres Liv; men at den ogsaa ved sin strenge Disciplin gennem en normal og hensigtsmæssig Udvikling af Legemet, giver sit store Plus til deres Aands sunde og heldige Vækst.

Oplæringen af blinde begynder allerede tidligt — dette gælder lige saa vel Musikken som Haandværket. ... Haandværksfagene er Børstenbinderi, Kurvemageri og Skomager — samt Tøffelmagerarbejde. Enhver mandlig Elev udlæres i et af disse Haandværk; men først maa de være kyndig i Fletning af Kokosmaatter, Skamlar og eventuelt Rørsæder. Saa længe de ikke kan lave en Maatte eller en Skammel fejlfri, bliver de ikke overflyttet til noget Værksted.

Men Oplæringen er ikke afsluttet, naar Tidspunktet for Undervisningspligtens Ophør indtræder i 18-Aars-Alderen, idet Staten da bekoster en 3-aarig Fortsættelsesuddannelse, saaledes at Haandværkerne sendes i Lære 3 Aar hos private Mestre. ... Musikkerne faar Undervisning dels af Instituttets Læ-

rere, dels hos private i Klaver, Orgel og Violin. ... Efter denne Læretids Udløb er Haandværkerne blevet Svende og Musikkerne afslutter deres Uddannelse med Organisteksamen.

Musiken er en kær Adspredelse for mange blinde Børn. Den er som Solstrejf i Mørket. En Slags Erstatning for den Underholdning, som den seende efter endt Dagværk kan finde i at læse en Bog eller en Avis. Fra Begyndelsen af har den ikke været indsat i Undervisningen som tilsigtet Livserhverv. Man er imidlertid blevet klar over, at Musikken er det Arbejde, der bedst egner sig for de blinde. Fra det kgl. Blindeinstitut er der i Tidens Løb udgaaet mange udmærkede Musikere, hvoraf adskillige som Musiklærere og paa Koncerttribunerne har høstet Lovord og Berømmelse.

— — —
Som man kan se af ovenstaaende, er dette at være blind paa ingen Maade en Hindring for at kunne blive et kundskabsrigt Menneske, en nyttig Samfundsborger. Megen god Lærdom bydes der blinde Børn paa Blindeinstituttet. Dygtige, anerkendte Lærere underviser dem, viser dem Forstaelse og Kærlighed, arbejder i den gode Sags Tjeneste: *Blindesagen*, som vi alle bør støtte efter Evne og Midler. *Henry Dahl.*

Spejdere!

Husk
Ulrichs gamle
Spejder Depot
er
Studiestræde 30
C. 3186

En Del Udrustnings- & Munde-
ringsgenstande udsælges til halv
Pris.

Leverandør til Forbrugsforeningen for En-
beds- og Bestillingsmænd samt Læger.

Pakfilm
og
Rullefilm
er bedst.

BRANDMANDSKURSUS

Vel nok er Brandmands- og Samariter-
mærket de to „fineste“ Duelighedstegn,
vi har. Det er de Mærker, der forpligter
Bæreren til, naar som helst det kræves, at
give en Haand med, maaske selv at lede
Arbejdet, det være sig en Ildebrand eller
en Ulykke. I Efteraaret er der afsluttet
et Brandmandskursus paa Frederiksberg
Brandstation under Herr *Brandfuldmægtig*
M. Bangs Ledelse. Kursuset afsluttedes
med en Eksamen, Søndag den 20 Novem-
ber, hvor foruden *Brandfuldmægtig Bang*,
Stabschef Hervey — *Hansen* og *Brandfuld-
mægtig Schröder* var Dommere og Cenco-
rer. Kolonneraadet var indbudt, og enkelte
andre var mødt op paa Stationen. „Brand-
mandsholdet“ blev nu trukket gennem for-
skellige Prover, saasom Ildslukkere, Haand-
sprøjte, Knob, Røgkammerovelse, og prak-
tiske Prover som Slukning af Ild med
Haandsprøjte, Spande, Skumslukkere; bræn-
dende Vædske slukkedes med Skum eller
kvaltes med dertil indrettede Tæpper. Efter
den saakaldte praktiske Del oppe i Statio-
nen, blev den teoretiske Del holdt.

Spejderne blev sendt op i tre Værelser,
hvor der var arrangeret 9 forskellige brand-
farlige Ting; Strygejern i Kontakt, Stearin-
lys ved Gardiner, Benzinflasker uden Prop
ved et Gasapparat, Fernislukke o.s.v. Der-
næst blev hver Spejder stillet overfor for-
skellige Fænomener, brændende Senge
og Sofaer, Benzintanke, Juletræer, Plantager
m.m., og morsomt var det at høre, hvorle-
des de forskellige klarede den. Nogle fam-
lende og usikre, andre lette og rolige — —.
Ved Syvtiden var sidste Mand hørt, og
den 5 Timers lange Eksamen var sluttet.
Resultaterne er følgende:

Nr. 1. Aage Mattiessen. 1. Absalon 43,5 P.
Udmærkelse.

Nr. 2. Richard Krogh Jensen. 3. Absalon
39,0 P.

Nr. 3. Peter Jensen. 3. Absalon 39,0 P.

Nr. 4. Poul Richard Hansen, 1. Absalon
37,0 P.

Nr. 5. Carlo Carlsson. 4. Absalon 36,5 P.

„Ildslukker“

Et Interview om Brandmandskursus.

Paa Foranledning af „Ildslukker“s Refe-
rat af Brandmandseksamen bad Redakto-
ren mig om interviewe *Brandfuldmægtigen*.

Efterhaanden som jeg nærmer mig den
røde Lygte, daler Modet hos mig — den
er re nok lidt lumsk — haandfaste Brand-

mænd — store Vandstovler — men heldig-
vis ligger Kontoret kun paa første Sal —
saa mange Trapper kan jeg ikke sp rkes
ned af —

Jeg sniger mig ind gennem Døren og er
halvt oppe, da det som et Dron lyder:
„Hvorhen unge Mand?“ Som i et Nu ser
jeg Følgerne — store Stovler, stærke Mænd
o.s.v. „Jeg — åh! vilde g — g — gerne
spørge om Herr *Fuldmægtig B — B — B*
Bang er tit til Stede?“

„Det er han — et Øjeblik!“ og Vagten
forsvandt. Saa! nu henter han Hjælp —
tænkte jeg — Farvell! og forsigtigt sniger
jeg mig ud igen. Jeg gad vidst, hvad Vag-
ten tænkte, da han kom ned — for jeg var
paa Vej ud!

„Hallo! unge Mand — De skal denne Vej!“
Med et Suk vendte jeg om — Skæbnen
var ubønhørlig! Paa første Sal er der to
Døre — den ene hedder „Sprøjteforere“
og den anden, „Fuldmægtig“ Jeg banker
paa og lukker op —

Inde i Kontoret sidder *Fuldmægtigen* og
læser. „Goddag! Undskyld! Værsgod!
Tak!“ med disse Ord bukker jeg dybt og
overrækker *Fuldmægtigen* mit Pressekort.

„Med Fornøjelse,“ svarer Herr Bang paa
min Anmodning om et kort Interview.

„Hvad kan Spejderne udrette under en
Brand, efter at Brandvæsenet er kommet
til Stede?“ spørger jeg.

„Spejderne kan gøre stor Gavn der,“ svarer
Fuldmægtigen, „De kan arbejde i Etagerne
under, med Dækning mod Vandskaden.
Er Spejderne lokalt kendt i den paagæl-
dende Ejendom, kan de gøre stor Gavn ved
at vise Mandskabet Gange og Trapper,
megen kostbar Tid spildes, ved at vi ikke
kender Gangene. Ja — har Spejderne
Brandmandsmærket, kan vi jo sætte dem
paa Post for at paase, at Ilden ikke dukker
op andre Steder, det er jo særlig i gamle
Ejendomme. Endelig kan de hjælpe os med
at holde Folk borte fra Slinger og Vogne,
men det bliver nu mere Politiets Sag.“
„Mener *Brandfuldmægtigen*, at Brand-
mandskursus har praktisk Betydning for
Spejderne?“

„Ja — meget, endda — jeg mener, at disse
Kursus giver Spejderne mere Fortrolighed
overfor Ild. De ved herindefra, hvordan
Ild kan bekæmpes og slukkes og alene det,
at de ved, hvordan Ilden kan slukkes, giver
dem større Sikkerhed overfor Ilden. Spejde-
re med afsluttende Eksamen kan selv gøre
meget til at mindske en Ildebrand ved at

Spejdernes Haandbog

Kr. 1,50

Faas hos alle Boghandlere.

55 Ekspl.

haves endnu, hvorefter Bogen er fuldstændig udsolgt. Ny Udgave kan ikke ventes de første Mdr.

Lommebog for Spejdere 1928

Kr. 1,75, kan endnu faas hos alle Landets Boghandlere og hos Fr. Palm Greisen, Silkegade 4

arbejde med den i dens Begyndelse. Endelig ved de, hvilke Ting og Opstillinger, der er særlig brandfarlige og ved at iagttage disse Forsigtighedsregler, som vi kalder dem, afværge betydelig mange Brande."

"Naar nu Spejderne har sluttet et saadant Kursus, hvad kan de saa?"

"Ja — det kan De forresten læse i denne lille Bog!" og med dette oplysende Svar overrækker Fuldmægtig Bang mig en lille Bog. Bogen indeholder Forsigtighedsreg-

lerne, Faren ved uforsigtig Omgang med Ild, Bygningsplan i et Hus, praktiske Raad. m. m.

"Det var ikke saa lidt," indskyder jeg imponeret, "sikke en Masse Lærdom."

"Ja — ", smiler Fuldmægtig Bang, "noget lærer de jo, bare det hænger ved."

Ved at blade i Bogen træffer jeg dette:

Redningsarbejde.

"Indprent Drengene ikke at være dumdristige ved Brande. De har ikke noget at gøre i brændende Huse, hvis ikke der er Mennesker i Livsfare og ingen Voksne til at redde dem! — Spejderne er ikke voksne Mandfolk — De skader Redningsarbejdet, sig selv, deres Hjem og Spejdersagen, hvis de kommer til Skade ved Dumdristighed!" Det er saa rigtigt, at alle kan og skal have det at vide og bør rette sig efter det.

"Bob"

Hvem vil til de store udenlandske Lejrsamlinger nu i Sommer?

"For Spejdere findes ej Grænser paa Jord, vi slutter en Kreds om hele Verden. I Øst og Vest, i Spønder og Nord vor Spejderlov er Løsnat for vor Færd."

Nu begynder efterhaanden Spejdersagens store, idelle Tanke om Broderskab mellem alle Spejdere at antage fastere og fastere Former. Nu nøjes de forskellige Lande ikke længere med at afholde Lejr kun for deres egne Spejdere — nej, de sætter en Ære i og føler Glæde ved at se andre Landes Spejdere i deres Lejr for derigennem at arbejde henimod det store, fælles Maal.

Det danske Spejderkorps har haft den Glæde at modtage forskellige Indbydelser, og vi herhjemme maa føle det som en Pligt at sende en værdig Repræsentation afsted.

Nedenstaaende skal vi nærmere omtale de forskellige Lejre i Udlandet, hvortil vi har faaet Indbydelse.

Norge.

Her bliver der Landslejr i Romsdalen, hvor det norske Spejderkorps har faaet overladt en aldeles idyllisk Lejrplads, Landtungen „Kammen“ ved Andalsnes.

Da Norge sidst holdt større Lejrsamling var Deltagerenes Antal ca. 1800 — nu ventes det, at Tallet i Aar skal blive ca. 4000, hvad Lejrpladsen udmærket godt kan rumme.

Der er indbudt 14 udenlandske Nationer — en hel Jamboree.

Lejromraadet vil blive inddelt i smaa Lejrpladser, beregnet paa ca. 50 Spejdere.

Lejren begynder Fredag den 6. Juli og varer til og med Søndag den 15. Juli.

Lejren vil koste 18 Kroner pr. Deltager, for hvilken Pris Deltagerne bliver forplejet fra Fredag Morgen den 6. Juli til Søndag Aften den 15. Juli. Al Mad vil blive udleveret in natura fra Intendanturen. Der vil hver Dag blive 3 Maaltider, Morgen — Middag — Aften. Deltagerne maa selv spørge for Kogekar, Telte etc. Madrasvaar maa medbringes, Halm udleveres.

En større Dampskibsudflugt er paa tænkt, ligesom nogle mindre Ture.

Verdensspejderchefen er indbudt og haaber oprigtigt at kunne komme.

Danske Spejdere rejser derop for 1/2 Pris — ogsaa gennem Sverige.

De Troppe, der ønsker at deltage i den norske Landslejr, maa sende Korpset Meddelelse herom inden d. 20. Marts,

Saisonens sidste store Fest

afholdes

Lørdag den 31. Marts 1928

i

„Borgernes Hus“, Rosenborggade 1. store Sal.

7. By-Trop

afholder

10-aarig Jubilæumsfest.

Glimrende Aftenunderholdning. Fancindvielse. - Righoldig Tombola.

Bal. — Udmærket Orkester.

Billetter og Program faas i Spejderdepoterne.

Pris 2 Kr. Spejdere i Uniform 1,50 Kr.

NB. Der skal ikke løses særligt Baltegn.

hvis de vil have Chance for at komme med.

Og ærligt talt — hvem vil ikke det? Eet er givet — vi maa have en Trop derop for at bringe en dansk Hilsen til vore norske Brødre.

Letland.

Vi skrev i Februar-Nummeret, at Letlands Spejdere afholder deres 2' nationale Jamboree nu i Sommer, og her gentages i al Korthed Programmet.

Tidspunkt: 20.—29. Juli, 1928. Lejrplads ved Strand, 1 Times Rejse fra Riga. Ubegrænset Deltagelse. Lejrindretning som sædvanlig: Telte, Kogegrejser o. s. v. Betaling: 10 Deltagere (Spejdere og Tropsførere) er inviteret og skal intet betale — de øvrige betaler ved Ankomst til Lejr Ls. 12,50 (ca. 10 engelske Shillings). Rejsseudgifter vil blive nedsat. Lejren organiseres, saa hver Trop danner en Lejrenhed, der koger selv. Der vil dog ogsaa blive oprettet Messe, hvor man til rimelig Pris kan faa Maaltider. Der vil blive interessante Udflugter, Sportskampe, Lejrbaalsunderholdning o. s. v.

Spejdere eller Troppe, som maatte have Lyst til at deltage, maa indsende

Fæstningen Hohensalzburg i Salzburg, hvori der er indrettet Jugendherberge.

1' HELSINGØR TROP

Troppen har deltaget i Divisionsgøvelse og Nytaarsparade Søndag d. 1. Januar ved Hillerød. Der var mødt Spejdere fra 1' Hillerød, 1' Birkerød, 2' Birkerød, Frederiksværk, Lillerød samt Helsingør. Efter Paraden, hvor Divisionschef Gelardi tog Afsked med Divisionen, drak man Kaffe i Skovlyst Kro.

Lørdag den 28. havde vi Spejderbal paa Hotel „Oresund“. Paa Slaget Kl. 8 begyndte Underholdningerne. Først spillede en Spejder „Helsingør Jubilæums-march“, derefter bød vor Tropsraadsformand velkommen og takkede Landsretssagfører Tage Carstensen, Festens Foredragsholder, fordi han havde været saa venlig at komme til Stede og tale til Forældrene. Tage Carstensen talte om, hvorledes Spejderne skulde være i Skole, Hjem og Trop, og endvidere omtalte han ogsaa Korpssets store Lejr ved Haderslev til Sommer. Helsingør Spejderne skal jo som bekendt have en Vandretur forinden Korpslejren i Tyskland, og der sluttes saa af med Korpslejren ved Haderslev. Dette lille Foredrag vandt megen Bifald, og derefter opførte nogle Spejdere „Kong Volmer“ i moderne Dragter. Da „Hæmlet“ kan spilles i moderne Dragter, kan „Kong Volmer“ vel ogsaa. Denne Komædie var forfattet og indstuderet af en af Troppens Spejdere ved Navn „Oggiv Nesnaits-irhc“. Denne Komædie lønnedes med kraftigt Bifald, og de Optrædende blev fremkaldt flere Gange. Festen gav 125 Kr. i Overskud, og dertil kommer 100 Kr. og 50 Kr., der blev givet af nogle Spejdervenner. Dagen efter, Søndag den 29., stillede Spejderne til Øvelse Kl. 9, hvor Tage Carstensen havde givet Møde. Efter at Øvelsen var sluttet, holdt Tage Carstensen et lille belærende Foredrag om, hvad man skal foretage sig paa Øvelserne. Troppen har faaet indvalgt nyt Medlem i Tropsraadet, idet Rektor V. A. C. Jensen er indtrædt i Stedet for Overlæge Faber. Tropsraadet bestaar nu af Købmand Manley-Madsen, Oberst Quist, Rektor V. A. C. Jensen og Adjunkt Rohde som Tropsraadets Formand. Troppen afholder hver Fredag Kl. 7½ Musikøvelse paa Almenskolen. Orkesteret bestaar af otte Horn, 3 Trommer, 1 Stortromme og 1 Par Bækkener. Der trænes kraftigt til Patrulje-, Divisions- og Korpsturnering. Troppen har siden Jul faaet ca. 12 nye Spejdere ind, saa der nu er over 50 Spejdere; men vi venter, at Troppen inden Korpsturneringen staa med 70 Mand.

Hovedjægeren,

Meddelelse herom til Korpskontoret inden den 20. Marts.

Island.

Fra Island har Korpsset modtaget følgende Skrivelse:

I Anledning af at Væringerne (K. F. U. M.-Spejderne) i Island har 15 Aars Fødselsdag i Aar den 19. April, bliver der afholdt en Landslejr fra 24.—30. Juni i Sommer.

Lejren bliver i en smuk Dal: Laugardalur paa Sydvestisland, nær Geysir og Gullfoss. Paa Vejen hjem fra Lejren kommer man blandt andet til Thingvalla.

Hvis Spejdere i Danmark vil deltage, er de meget velkomne, og kan faa nærmere Oplysninger hos Formanden for det islandske Spejderforbund: Læge D. Sch. Thorsteinsson, Thingholtstræti 27, Reykjavik.

Med Spejderhilsen
Henrik W. Augustsson.

Tyskland.

indbyder til en „Corroborree“, som vil finde Sted fra 27. Maj til 2. Juni, og de tyske Spejdere haaber at se rigtigt mange danske Spejdere og vil gøre alt for at gengælde den Gæstfrihed, de har nydt her i Danmark.

Teltlejren rejses i umiddelbar Nærhed af Hamborg. Deltagerne maa medbringe Telt og Køgegrejer. Brænde og Proviant kan købes i Lejren til billig Pris. Lejren bliver aabnet den 27. Pinsesøndag (1. Pinsedag).

Fra Hamborgs Hovedbanegaard vil fremmede Deltagere blive ført til Lejren. Den 28.: 2. Pinsedag: Lejrarbejder (Præmier for god Indretning) — om Aftenen: Cirkus.

Den 29., 30. og 31.: Konkurrencer, Terrainløb, Udflugter.

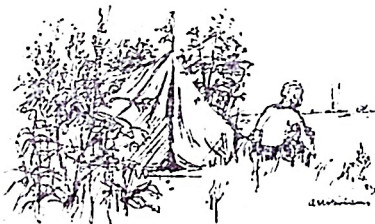
Den 1. og 2. Juni: Besøg i Hamborg.

De, der ønsker at deltage, maa snarest skrive til Otto Stollberg, Poetenweg 10, Leipzig 22.

Men det haster.

I næste Nummer af „Spejdernes Magasin“ haaber vi paa at kunne bringe Billeder fra de Steder, hvor disse Lejre afholdes, ligesom vi naturligvis vil holde Læserne à jour med de sidst tilgaaede Oplysninger.

Og saa kun til Slut: Vi bør sætte en Ære i at vise vort Flag overalt. Vort Spejderarbejde herhjemme staa paa saa højt et Stade, at vi udmærket godt kan være bekendt at vise vore fremmede Brødre det.

FREDERIKSBERGKOLONNENS SVENSKEBESØG

Fornylig besøgte ca. 75 svenske Spejdere Frederiksbergkolonnen. De marcherede straks til Fuglevangsvejens Skole, hvor Tropsfører Thorkil Valentiner havde arrangeret en udmærket Fest. Saa snart Svenskerne ankom, blev de bænket ved lange Borde, hvor de saa drak Te med Wienerbrød. Derefter blev Værterne præsenterede for deres Svensker. Da dette var forbi, tog Festen sin Begyndelse, idet Kolonnechefen bød Velkommen og derefter overlod Ledelsen til Thorkil Valentiner. Først tegnede en Hurtigtegner — Leo Petersen — for os — meget fornøjeligt.

Men igrødt var der mange andre fornøjelige Numre, saa Festen blev meget vellykket.

Om Søndagen

samledes alle Spejderne paa Hovedbanen, hvorfra vi tog med Toget til Klampenborg for at afholde en Øvelse. Godt ankommet hertil forklarede Premierløjtnant Jessen Øvelsens Regler. Derefter startede Holdene. Hele Øvelsen forløb godt. II Parti vandt, idet de havde ÷ 12 Point, saa kom Svenskerne, som havde ÷ 45 Point, og tilsidst III Hold, som havde ÷ 113 Point. Da Klokken vare 11½ tog vi med Toget til Byen, hvor Svenskerne saa spiste til Middag og var ude at se Byen.

Om Eftermiddagen samledes vi igen til Fest, hvor den svenske Fører overrakte Kolonnechefen en Sølvplade som Tak for Turen. Saa sang vi „Du gamla, du fria“ og „Der er et yndigt Land“. Derefter marcherede vi til Hovedbanen, hvor vi tog Afsked med Svenskerne. Vi syntes alle, at det havde været to vellykkede Dage.

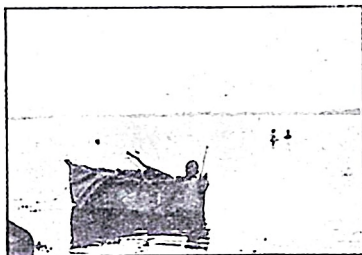
Sv. Am. Ma.

BYKOLONNENS PATRULJELØB

I Følge gammel Tradition stillede Kolonnen Søndag d. 20. Novbr. for at afholde det aarlige Kolonnepøb, hvor Patruljerne skal ud og vise, hvad de duer til og konkurrere om Vandrepokalen. I Aar foregik det i Jægersborg Hegn, hvorfor vi mødte paa Skodsborg Station. Her blev Reglerne for Terrænløbet gennemgaaet for Patruljeførerne. De gik i

Helt fikst lavet,

men prøv dog kun med den Slags paa lavt Vand.

„Grenc+Teltunderlag=Kano“.

1. Nyboder Trop.

Korthed ud paa, at Holdene skulde startes med fem Minutters Mellemrum efter at have haft Lejlighed til at studere Løbruten paa Generalstabskortene, der var i Maalestokken 1:40 000.

Saa snart der var givet Signal til Start, løb Holdene hurtigst muligt op til første Kontrol, der skulde være ved Bølemosen.

Nu var man fuldstændig overladt til sig selv, og det gjaldt om at kunne orientere sig godt, at finde sig til Retten med Kortet i Terrænet, og igrødt kunne løbe, hvilket i Aar spillede en stor Rolle, da Turen var temmelig let at gennemføre, og Konkurrencen var meget haard mellem Patruljerne indbyrdes.

Bølemosen var tilfrosset og en Del Patruljer vilde skyde Genvej over den; men for det meste gik det galt, da den ikke holdt inde mellem Siven. Naa, den første Kontrol var let at finde, og efter at vi var noteret, gik Turen videre „cross country“ ned til Kontrol Nr. 2. Det gjaldt her om at holde den rigtige Retning; men hverken dette Punkt eller det følgende var besværligt at finde, og nu gik det i strakt Løb ned til Maalet i Grusgraven ved Rødebro. Det allersidste Stykke Vej tager vi gen-

Lommebog for Skoleelever.

Da Gaade Nr. 2 volder Vanskeligheder, gøres herved opmærksom paa, at den rigtige Løsning er Bogstavet **K**. Hidtil indsendte Løsninger vil blive betragtet som rigtige.

nem Skoven i en sidste Kraftanspændelse.

Fra Grusgraven blev vi sendt op til Stationen, og her ventede vi, til alle Holdene var kommet ind og Pointene kunde gøres op. Da dette var tilendebragt, traadte Kolonnen an, og Lektor Vedel læste Resultaterne op. Vinderen af Løbet, og Pokalen blev Ulkepatruljens fra 1' Nyboder Trop. Igrødt blev Løbet gennemført paa pæne Tider af Størstedelen af Patruljerne.

Kai Marcussen.

HINDHOLM KOSTSKOLETROP

Hernede hører vi ganske vist hverken til de gamle i Korpsen eller de urolige; men helt paa den lade Side ligger vi alligevel ikke. Troppen er kun 3 Aar gammel, og det ene — det sidste — Aar kan vi endda knap nok regne med; men nu haaber vi, der er ved at komme Fart paa igen. Vore Lejre har været: Vemmetofte, Djursland, Nordsjælland-Skaane og Falster, foruden et Par Turneringer. Valdemar Sejrs Trop besøgte os en Søndag sidste Efteraar, og kort Tid efter var vi paa week-end-Tur med dem og Svend Gjønnes Trop og havde en spændende Natterænleg i en Skov.

Vi har haft meget travlt med at dyrke Husflidens ædle Kunst.

HINDHOLM ULVEFLOK

Hallo Ulve! Nu er vi ogsaa med, og vi er vældig stolte over at være Ulveunger og bære Ulveuniformen. Den første Gang havde vi den selvfølgelig paa i Skole ogsaa.

Vi er forresten snart et halvt Aar gamle og har travlt med 1ste Stjerneprøven, og saa laver vi Husflid til en Basar, vi snart skal have. Vi holder meget af at spore. En Mils Vej herfra ligger en Dyrehave, hvor der er en Mængde forskellige Dyr, som det er saa morsomt at se paa. Forleden Dag fulgte vi Harespor i Sneen og kom næsten helt

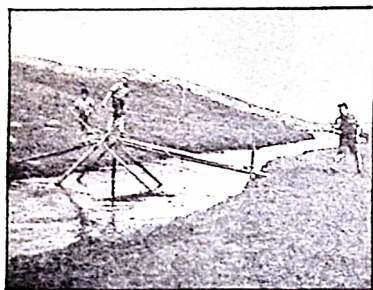
Faas overalt

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret af Sæbe, Potaske og Terpentin.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voxsværte, saa revner Læderet aldrig. — Saa har De: Alltid blanko Støvler. Aldrig vaade Fødder. A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev.11. Tlf. 5092-12687.

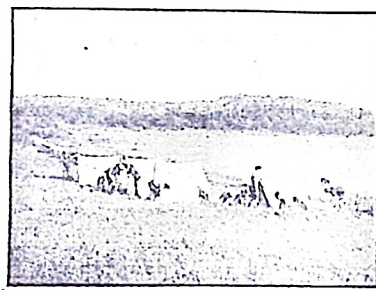
Forthbroen er intet ved Siden af denne Bro.
(Skipper Clements Trop)

Kaptajn Wøhlk, Viborg, indviede Troppens ny Stander og holdt en mandig Tale til Spejderne med Ordene „Styrke og Sikkerhed“ (Troppen har sort Tørklæde!) som Emne, hvorpaa Divisionschefen, Tropsraadets Formand, Dr. Pors, og Troppens Fører, Lærer Poul Clausen, slog de traditionelle Spm i Standeren, en stor, blaa Dug i „middelalderlig Stil“ med Splitter osv.

Derefter Lysbilleder, der dog i Sandhedens Interesse, var lidt mislykkede p. Gr. af et svigtende Apparat.

Medens Ungdommen svang sig til Tonerne fra Troppens eget Orkester, samledes en Del Forældre med Frørene, og man vedtog enstemmigt at danne en Forældreforening, der med Raad og Daad vil støtte Troppen.

Poul Clausen.

I Lejr ved Øksø, Rold Skov.
(Skipper Clements Trop)

hen til Haren, inden den sprang op fra sit Sæde og pilede af Sted ud over Markerne. Vi længes ogsaa efter at komme sammen med andre Ulveunger og lære noget af dem; men vi bør desværre saa langt ude paa Landet. Vi er 8 Ulveunger, vores Bandleder er „Ditten“.

SKIPPER CLEMENTS TROP

Troppens Arbejde fra Efteraaret har formet sig fredeligt i alle Maader! Forskellige Tropsture, Roverturneringen i Viborg, Patruljearbejde med Prøver og Duelighedstegn har præget Arbejdet, der kulminerede med en Tropsfest d. 24. November.

For en stuvende fuld Sal — Forældre, Spøskende, Baldamer, Pigespejdere, Spøskedere, grønne- og gule Spejdere — gled de forskellige „Optrin“ over Scenen: Sange af hele Troppen — en Ridderturnering a la Ingemann (Senge- og Cykleheste) — den ny Fordmodel — „Pyramus og Thisbe“ (et Udtog af „En Skærsommernatsdrøm“) blev modtaget med stormende Jubel, og navnlig tog Ulveungerne deres Part af Bifaldet ved deres Sange og Deklamationer — „Mads og Mikkel“ — „Agurken og Pæren“ med dertil indrettede „Dekorationer“.

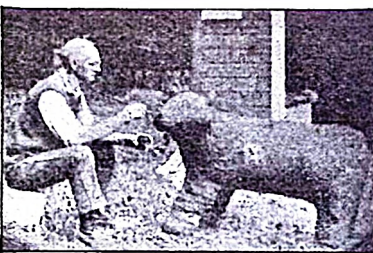
Derefter stillede Troppens 40 Spejdere og 10 Ulveunger, og Divisionschef,

LOLLAND-FALSTERS SPEJDERE

Førermøde i Maribo.

Divisionschefen gaar af.

De lolland-falsterske Spejderførere holdt 29. Jan. Førermøde i Maribo. Der var mødt Repræsentanter for alle Troppene undtagen Falketroppen i Tystofte og Nakskov Trop. Divisionschefen, Bog-

„Bjørnen“ laves færdig. Den er udstoppet med Hø og skal bruges ved Troppens næste spændende Sporingsøvelse i Forbindelse med Bueskydning.

Vi gør Indehaverne af Lommebog for Skoleelever opmærksom paa Meddelelsen om Gaaderne i Annoncerne. Red.

handler Rye-Clausen, aflagde Beretning, hvorefter man drøftede en lang Række Spørgsmaal saa som Styrkelister, Tropsbank, Kontingenter og lignende, der er af mere privat Interesse.

Det vedtoges at holde Foraarsturneringen i Stubbekøbing. Det bliver som sædvanlig en 3 Dages Lejr i Storø Bededagsferien, og Programmet er lagt med Korpslejrens Konkurrencer for Øje.

Rye-Clausen meddelte, at han, naar Foraarsturneringen er afsluttet, vil trække sig tilbage som Divisionschef. Grunden hertil er Sygdom. Denne Meddelelse blev modtaget med stor Beklagelse. Rye-Clausen har i de 10 Aar, Divisionen her har bestaaet, været dens Chef igennem 8 Aar og har været knyttet til Divisionen siden dens Tilblivelse. Han har i disse Aar udført et stort og paaskønnelsesværdigt Arbejde. Hvem der skal være hans Afløser, er der endnu ikke truffet rogen Bestemmelse om.

Den 13. Januar holdt Nakskov-Troppen Fødselsdagsfest, og i den Anledning blev Tropsassistent Einar Nielsen udnevnt til Tropsfører, og Ingeniør Carl Schellerup fik overrakt Korpssets Fortjenstmedalje. 29. Jan. fejrede Nykøbing Bytrop sin Fødselsdag ved en Fest, hvor Troppen fik overrakt en Fane som Gave fra Tropsraadsmedlem Direktør Dabelsteen, Nykøbing.

Det Danske Spejderkorps.

Korpskontor:

Bornholmsgade 1, K.

Tlf. Palæ 2801.

Kontortid 12-17, Lørd. 12-14,
Mandag 12-17 og 19-21.

Giro 2284.

Spejdernes Magasin:

Redaktion:

Kaptajn Torry Gredsted,
Tølløse Kost- og Realskole.
Box 10. Telefon: Tølløse 147
(bedst 12-1 og 6½-7½).
Expedition: Korpskontoret,
Bornholmsgade 1, K.

Annoncer:

Divisionschef Banner-Jansen
ved Bureau 8013.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet).

Redaktion:

Lærer Aage Jørgensen,
Realskolen, Frederiksværk,
Box 15.

Expedition: Korpskontoret

Officielle Depoter:

A/S. Lembeckes Friluftsudstyr.
(Spejder- og Lejrhuset)
Nørregade 15, K.

A/S. Spejder
Mundcrings Magasin,
Landemærket 3, K.

NEFA

den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

den praktiske Lygte
for praktiske Folk.

Lygten for Scouts.

A/s NEFA

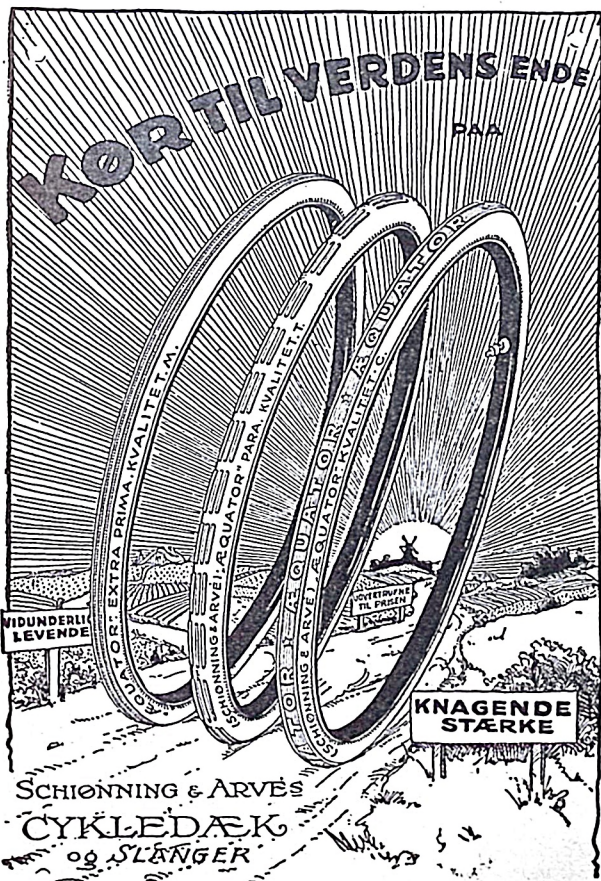
DALSLANDSGADE 11 — TELEFON: AMAGER 1858.

Til Tropsførererne.

Rekvitionssedlerne for Aprilnummeret maa være Ekspeditionen (Korpskontoret) i Hænde senest 15. Marts.

Vil De støtte Redaktionen i dens Bestræbelser paa, at Aaret 1928 kan blive et virkeligt godt Aar for Korpssets Blad?

Prøv paa at tale med Deres Drenge om det.

HANNIBAL SANDER

EMDRUP

Telf. Central 605 - 2752 - 2753 - Søborg 61

Rensning - Farvning - Vask

Spejder-Telte

renses og vaskes

hurtigt og billigt

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have
set mine forskellige Telte op-
stillede i

CORTADELERSGADE 8

H. HALMØE

TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

Til Korpslejren!

Nyhed!

Legionærtelte.

Vor Erfaring.

Et mangeaarigt Kendskab til Lejrliv hele Verden over gør, at vi i dette Øjeblik med Henblik paa Aarets Korpslejr og Vandringer kan tilbyde det danske Spejderkorps' Troppe et Materiel, der er studeret indtil de mindste Enkeltheder og nøje afpasset efter de Forhold, hvorunder det skal bruges — Vandring og Lejr — saaledes at det i sig forener Minimum af Vægt med Maximum af Enkelthed og Komfort.

Vore Materialer.

De af os benyttede Teltmaterialer er fremstillet specielt til Camping paa let Feltod som i Fremmedlegionen f. Eks., og kan kun faas hos os.

BEDOUINE: En fjerlet, crèmefarvet Dug, specielt for ganske lette Telte.

SPAHIS: En stærk og meget let crèmefarvet Dug for lette Telte.

CHASSEUR: En stærk, let og smuk Dug ganske særlig egnet for Spejdertroppe, lys khaki.

AFRIQUE: Samme Dug, orange og olivengrøn. (Sammensætningen: Orange Tag, oliven. Vægge anbefales).

Disse Stoffers Tæthed og Styrke er prøvet under de vanskeligste Forhold, paa uendelige Marcher og under de sværeste Trope-Regnskyl.

Vore Legionærtelte

er fremstillet af disse Materialer. De er syet som 4 Mands Chalettelte i ganske enkel, men 1. Klasses Udførelse og Udstyr (Bændellukning, lette Bomuldsbarduner, Aluminiumsstrammere).

Vi leverer i Anledning af Korpslejren disse Kvalitetstelte til nedenstaaende Reklamepriser.

Til Sammenligning tjener, at et hvidt Armydugs Telt i nøjagtig samme Udførelse og Udstyr koster 36 Kr.

I hosstaaende Priser er ikke medregnet Teltstænger og Plokke. Herfor gælder vore sædvanlige Priser.

Ima Drymac Underlag til Legionærteltene 15.00.

Telte	Dug	Dimensioner	Pris
Legionærtelt Nr. 1	Bedouine (crème)	170×190×150	35.00
do. Nr. 2	Spahis (crème)	175×175×130	43.00
do. Nr. 3	Chasseur (lys khaki)	175×175×130	43.00
do. Nr. 4	Afrique (orange og olive)	170×190×130	43.00

Gør i Tide Deres Bestillinger.

LEMBCKES FRILUFTSUDSTYR

Nørregade 15, K. Telefon Byen 4986.

